

ဂိုဟာ အကြောင်း ပုံပြင်များ

ကျိုတင်ရုလီလိတ်လိတ်မာကရူဂ်
Drum Publication Group

ဂိုဏ်း အကြောင်း ပုံပြင်များ

ကျိုက်တော်ရ၊ လီလံလံတော်မာကရူ၊
Drum Publication Group

The Tales of Goha (Burmese)

Drum Publication Group
P.O Box 66
Kanchanaburi 71000
Thailand

htoo@loxinfo.co.th

July 2003

ISBN - 974-91357-0-9

မာ တိကာ

၁။ ဂိုဟာနှင့်နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံး	၁
၂။ တမလွန်ဘဝကကမ္ဘာမြေကြီး	၈
၃။ ဂိုဟာနှင့်သူခိုးနှစ်ယောက်	၁၇
၄။ ဂိုဟာဝယ်တဲ့မြည်းတစ်ကောင်	၃၅
၅။ မိခင်နဲ့ကလေး	၄၃
၆။ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ညတစ်ည	၅၁
၇။ ကောင်းကင်ဘုံကအိမ်	၅၆
၈။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၏လျှို့ဝှက်ချက်	၆၈

နိဒါန်း

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ တွင် (Baghdad) ဘက်ဒက်မြို့သည်ကမ္ဘာပေါ်၌ အထင်ရှားဆုံးမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ဘက်ဒက်မြို့ကိုခါလီ (Calpib) ဆိုသည့်မူစလင်ခေါင်းဆောင်ကဘုရင်တစ်ပါးကဲ့သို့လွှမ်းမိုးထားနိုင်ခဲ့သည်။ ခါလီသည်ပညာရှိပြီးသူဆိုသို့ သူ၏မိတ်ဆွေများအလည်အပတ်ရောက်လာသည်။ ထိုသူတို့သည်ခါလီကိုအကြံဉာဏ်ပေးဖို့အတွက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခါလီနေသည့်နေရာကိုတရားရုံးဟုခေါ်ပြီးထိုတရားရုံးတွင်ဆရာဝန်၊ တရားသူကြီး၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများနှင့်အကြံဉာဏ်ပေးသူပညာရှိများရှိသည်။ အမှန်မှာသူ၏တရားရုံးထဲတွင်ဘက်ဒက်ကိုအုပ်ချုပ်ရန်အတွက်အကြံပေးနိုင်မည့်ပညာရှိမျိုးစုံရှိသည်။ တရားရုံးသည်အလွန်ထင်ရှားခန့်ညားပြီးမြို့လည်ခေါင်တွင်တည်ရှိသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသောသူ၊ အာဏာရှိသောသူနှင့်ပညာရှိများတွေ့ဆုံကြသောနေရာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်အခါ၌ဂိုဟာလည်းပဲထိုသူတို့ကြားတွင်နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည်တရားရုံးအတွက်ကဗျာ၊ လင်္ကာများနှင့်ဟာသလုပ်ပေးသည့်သူဖြစ်သည်။ ဟာသဆိုသည်မှာထိုသူပြောသည့်စကားကိုအခြားသူများရီစရာဖြစ်နိုင်အောင်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရီစရာဖြစ်အောင်ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းသည်လှည့်စားခြင်းတရပ်ဖြစ်သည်။ အကြံပေးသည့်သူများနှင့်ခါလီအပေါ်တွင်လည်းဂိုဟာလှည့်စားခဲ့သည်။ သူ၏လှည့်စားခြင်းသည်အမြဲရီစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုကြောင့်ခါလီကဂိုဟာအပြစ်ရှိလျှင်အပြစ်မှလွတ်ပေးရုံသာမကဂိုဟာ၏ဟာသကြောင့်အမြဲရီခဲ့ရသည်။

ဤပုံပြင်တွင်ဂိုဟာ၏ရဲရင့်မှုကိုတွေ့ခဲ့ရသည်။ ကောက်နုတ်ရွေးချယ်ထားသောပုံပြင်များသည် (Swahili) စဝါဟီလီဘာသာနှင့်ရေးသားသောပုံပြင်ဖြစ်ပြီးစာရေးသူမှာ Dr. Jan Knappert ဖြစ်သည်။ စဝါဟီလီဘာသာကိုအာဖရိကအရှေ့ပိုင်းဖြစ်သည့် (Kenya) ကင်ညာ (Tanzania) တန်ဇနီးယား (Uganda) ယူဂန်ဒါ၌အသုံးပြုကြသည်။ ဤဘာသာသည် (Arabic) အာရတ်ဘာသာမှဆင်းသက်လာပြီး ၁၇ ရာစုတွင်အရှေ့အလယ်ပိုင်းရှိအာဖရိကသို့ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်သူများမှတစ်ဆင့်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကုန်ကူးသန်းရောင်းသူများကြောင့်အာဖရိကအရှေ့ပိုင်းသားတို့သည်ဒေသရပ်ဝေးမှပုံပြင်များကိုကြားခဲ့ရပြီးသားစဉ်မြေးဆက်တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ်ယခုထိတိုင်ပြောပြကြသည်။

ဂိုဟာနှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံး

တစ်နေ့မှာဂိုဟာတစ်ယောက်အိမ်အသစ်တစ်လုံးဆောက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူဟာအိမ်အသစ်တစ်လုံးလိုချင်တာကြာပြီဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုအိမ်မျိုးလိုချင်တာလဲသူသိတာပေါ့။ သူလိုချင်တဲ့အိမ်ကအပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ်ပါတဲ့နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့သူဟာအပေါ်ထပ်တစ်ထပ်ကိုမလိုချင်ဘူး။ တစ်ထပ်ထဲရှိတဲ့အိမ်တစ်လုံးဟာတစ်ကယ့်အိမ်အစစ်နဲ့မတူဘူးလို့သူခံစားရမိတယ်။ အိမ်တစ်လုံးရဲ့အင်္ဂါနဲ့မပြည့်စုံဘူးလို့လဲသူထင်တယ်။ သူဟာနှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးကိုမော့ကြည့်ပြီးသူ့ကိုယ်ကိုသူ “အဲဒါငါ့အိမ်ဘဲ” လို့ပြောချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့သူ့ရဲ့ဇနီးကတော့နှစ်ထပ်အိမ်ဆိုရင်အလုပ်များမယ်ဆိုတာသိနေတယ်။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်တွေကိုပိုလုပ်လာရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့အခန်းတွေ၊ လှေခါးထစ်တွေကတစ်ထပ်အိမ်ရဲ့နှစ်ဆရှိတဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။

ဒါ့အပြင်အိမ်အတွက်ငွေအမြောက်အများကုန်ကျလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်ဂိုဟာတစ်ယောက်နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးလိုချင်တယ်ဆိုတာသူ့ဇနီးကနားမလည်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူမလိုချင်တဲ့အိမ်တစ်ထပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီးဆောက်ရမှာလဲ။ ဂိုဟာတစ်ယောက်စဉ်းစားပြီးစဉ်းစားရင်းနောက်ဆုံးမှာအိမ်ဆောက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူဟာနှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေမဲ့လဲအောက်ထပ်တစ်ထပ်ထဲသာသူနေမှာဖြစ်ပြီးအပေါ်ထပ်ကိုရောင်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါမှအောက်ထပ်

အတွက်သူငွေကုန်ကြေးကျခံဖို့လည်းမလိုဘူး။ နောက်ပြီးသူ့ဇနီးလည်းလွတ်နေတဲ့အခန်းတွေကိုရှင်းဖို့လိုမှာမဟုတ်တော့ဘူး။

ဂိုဟာရဲ့အိမ်ကလေးဟာသာယာလှပပြီးငြိမ်းချမ်းတဲ့မြို့လေးတစ်မြို့ထဲမှာရှိတဲ့အတွက်အိမ်ဝယ်မဲ့သူကိုလွယ်လွယ်နဲ့ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ ကုန်သည်တစ်ဦးကိုသူ့အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်ကိုရောင်းလိုက်တယ်။ ကုန်သည်ကလည်းသူလိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုးရတဲ့အတွက်ကျေနပ်သွားတယ်။ ဒီကုန်သည်ကအခြားသူတွေအပေါ်အမြဲအပေါ်စီးကနေချင်တဲ့သူဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့အောက်မှာနေလိုတဲ့အခြားသူရဲ့ထင်မြင်ချက်ကိုအရမ်းကြိုက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့်နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူညီချက်အရကုန်သည်ကအပေါ်ထပ်မှာနေပြီးဂိုဟာကအောက်ထပ်မှာနေတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာသူတို့စိတ်တိုင်းကျလိုချင်တာကိုရတဲ့အတွက်အိမ်အိမ်ကြီးထဲမှာအတူတကွနှစ်ပေါင်းများစွာနေထိုင်သွားကြတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာတဲ့အခါဂိုဟာအတွက်အိမ်ကြီးဟာတရားရုံးနဲ့ဝေးတဲ့အတွက်သူ့အတွက်အဆင်မပြေသလိုဖြစ်သွားတယ်။ “ခါလိ” (Caliph) ဆိုတဲ့အုပ်ချုပ်သူကဂိုဟာကိုနေ့တိုင်းတွေ့နေချင်တဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ ဘက်ဒက်ရှ်မှာရှိတဲ့ဘုရင့်နန်းတော်ဘေးကအိမ်တစ်လုံးကိုဂိုဟာစဉ်းစားနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ဂိုဟာကသူ့နေတဲ့သူ့ရဲ့အိမ်အောက်ထပ်ကိုအမြန်ဆုံးရောင်းချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့အိမ်အောက်ထပ်ကိုဝယ်မဲ့သူမရှိရင်လဲရောင်းလို့မပြန်ဘူး။ ဒါကြောင့်အိမ်ကိုမြန်မြန်ရောင်းရဖို့အတွက်အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ကုန်သည်ကိုရောင်းဖို့စိတ်ကူးတယ်။

ဂိုဟာကဒီအခက်အခဲကိုဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာစဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒါနဲ့တစ်နေ့မှာသူ့ဇနီးနဲ့ထမင်းလက်ဆုံစားနေတဲ့အချိန်မှာအကြံတစ်ခု

ကိုရတယ်။ အလွယ်ဆုံးကတော့ကုန်သည်ကိုချိုသာတဲ့စကားတွေသုံးပြီးဒီ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကိုဝယ်ဖို့တိုက်တွန်းရမယ်ဆိုတာသိလိုက်တယ်။

အဲဒါနဲ့သူအိမ်ပေါ်ကိုတက်သွားပြီးကုန်သည်ကသူ့ကိုကော်ဖီနဲ့ညှော်ခံလိုက် ပြီးသူတို့အလာပသလာပစကားအမျိုးမျိုးပြောကြတယ်။ သူတို့ဟာအချိန် ရာသီနဲ့အစားအသောက်တွေဈေးတက်လာတဲ့အကြောင်းပြောကြတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ဂိုဟာကဒီမြို့ထဲမှာရှိတဲ့အခြားနေရာတစ်နေရာကိုသွား နေဖို့ဆုံးဖြတ်တဲ့အကြောင်းပြောပြတယ်။

ကုန်သည်က “ဒီလိုဆိုရင်...ဒီအိမ်ကိုခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
ဂိုဟာက “ကျွန်တော်မသိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ဒီအိမ်အောက်ထပ်ကိုရောင်းမယ် လို့စိတ်ကူးထားတယ်” လို့ပြောတယ်။

ကုန်သည်က “ကျွန်တော်လဲအောက်ထပ်ကိုမဝယ်ချင်ဘူး။ အိမ်အပေါ်ထပ် မှာဘဲနေလို့ပျော်တယ်” လို့ပြန်ဖြေတယ်။

ဂိုဟာက “အဲဒါဆိုရင်အိမ်ဝယ်မဲ့အခြားသူတစ်ယောက်ကိုရှာလို့ရမလား?”
ကုန်သည်က “ရှာသာရှာပါ” လို့ကျေနပ်စွာနဲ့ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒါကြောင့်ဂိုဟာကအဝေးတစ်နေရာကိုသွားပြီးတစ်ပတ်ကြာနေလိုက် တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ကုန်သည်ဆီကိုအလည်သွားတယ်။ ကုန်သည်ကဂိုဟာကိုကော်ဖီနဲ့ညှော်ခံပြီးအလာပသလာပစကားတွေပြောကြ တယ်။ သူတို့ဟာရာသီဥတုအကြောင်း၊ အစားအသောက်တွေဈေးတက်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ရောဂါတွေအကြောင်းပြောကြတယ်။

ဂိုဟာက “အေး...စကားမစပ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်တစ်လုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး...”
ကုန်သည်က “အေး။ ပြောပါအုံး။ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

ဂိုဟာက သူ့အိမ်ရောင်းမရမှာစိုးလို့ ပူပန်တဲ့ဟန်အမူအရာမပြပဲ “ခင်ဗျား ဒီအိမ်အောက်ထပ်ကိုဝယ်ချင်သလား” လို့ မေးတယ်။

ကုန်သည်က “ကျွန်တော်မလိုချင်သေးဘူး။ ကျွန်တော်ဒီအပေါ်ထပ်မှာဘဲနေ လို့ပျော်တယ်။ လူတွေအားလုံးရဲ့အပေါ်မှာပဲကျွန်တော်နေချင်တယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ဂိုဟာက “ခင်ဗျားသေချာရဲ့လား” လို့ မေးတယ်။

ကုန်သည်က “သေချာတယ်” လို့ အပြုံးနဲ့ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့မျက်နှာက အရင် ကထက်ကျေနပ်ရိပ်တွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲအခြားအကြောင်း တွေပြောကြတာတစ်နေ့တာအချိန်ကုန်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာကုန်သည်တစ်ယောက်ဟာ အလုပ်သမားတစ်ဆယ့် နှစ်ယောက်နဲ့အတူသံတူရွင်းတွေယူလာပြီး သူ့အိမ်ဖက်ကိုလာနေတာတွေ ရလို့ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။

ကုန်သည်က “ဂိုဟာ၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဂိုဟာက “ခင်ဗျားကျွန်တော့်အိမ်အောက်ထပ်ကိုမဝယ်ချင်ဘူးဆိုလို့ အိမ် အောက်ထပ်ကိုကျွန်တော့်ဖြူပစ်လိုက်မလို့ပါ” လို့ပြောတယ်။

ကုန်သည်ရဲ့မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားပြီး “ခင်ဗျားဒီအိမ်ကိုဖြူပစ်လိုက် မယ်ဟုတ်လား...” လို့ပြောပြီးကုန်သည်ဟာဂိုဟာပြောတာကိုမယုံနိုင် အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဂိုဟာကကုန်သည်ကို “ကျွန်တော်ခင်ဗျားနားလည် အောင်ပြောပြမယ်။ ဒီအိမ်ရဲ့အောက်ထပ်ကိုကျွန်တော်မကြိုက်တော့ဘူး။ အသုံးလဲမလိုတော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်ခင်ဗျားကိုပြောထားသလိုကျွန်တော်အ ခြားတစ်နေရာကိုပြောင်းသွားမှာမို့ ဒီအိမ်ရဲ့အောက်ထပ်ကိုဖြူပစ်လိုက်ရတာ ပါ” လို့ပြောပြတယ်။

ကုန်သည်တုန်လှုပ်သွားပြီးဘာပြောရမလဲဆိုတာကိုမသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ဂိုဟာက “ခင်ဗျားရဲ့အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်ကိုယူထား လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့အောက်ထပ်တစ်ထပ်တော့ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုသတိရနေပါ။”

ကုန်သည်က “အောက်ထပ်တစ်ထပ်မရှိတော့ဘူး။ ဟုတ်လား?”
ဂိုဟာက “ဟုတ်တယ်။ အောက်တပ်ထပ်တစ်ထပ်မရှိတော့ဘူးဒီအိမ် အောက်ထပ်မရှိရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာကိုမမေးနဲ့။ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ။ အလုပ်သမားတွေအခုပဲအိမ်ကိုဖြိုပစ်တော့မယ်။” အလုပ်သမား တွေဟာဂိုဟာကိုပြုံးပြတယ်။ သူတို့ရဲ့အပြုံးတွေဟာဒီအိမ်ရဲ့အောက်ထပ်ကို တကယ်ဖြိုပစ်လိုက်တော့မယ်ဆိုတာလို့ကုန်သည်ယုံသွားလိုက်တယ်။

ကုန်သည်ဟာအိမ်ရဲ့အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်တည်းမှာပဲနေလို့မရဘူးဆိုတာသိ လိုက်တယ်။ အိမ်ရဲ့အပေါ်ထပ်ဟာအောက်ထပ်ကိုအမှီပြုရမယ်။ ဒါကြောင့် အောက်ထပ်တစ်ထပ်ကိုသူဝယ်မယ်လို့ကတိပေးလိုက်ပြီးဂိုဟာတောင်းတဲ့ တန်ဖိုးအတိုင်းပေးတယ်။ ဒါကြောင့်ဂိုဟာကအရမ်းကျေနပ်သွားတာပေါ့။ ခါလီ (caliph) နဲ့တရားသူကြီးတွေကလည်းဂိုဟာပြောပြတဲ့အဖြစ်တွေကို နားထောင်ပြီးရယ်ကြရတာပေါ့။

မေးခွန်းများ

- ၁။ ဘာကြောင့်ကုန်သည်ကဂိုဏ်းအိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်ကိုလိုချင်တာလဲ။
- ၂။ အိမ်အောက်ထပ်တစ်ထပ်ကိုကုန်သည်ဝယ်ဖို့ဂိုဏ်းကဘယ်လိုတိုက်တွန်းခဲ့သလဲ။
- ၃။ ကုန်သည်ကိုအလုပ်သမားတွေကနှစ်သက်တယ်လို့သင်ထင်ပါသလား။ ဘယ်စာပိုဒ်ထဲမှာဖော်ပြထားပါသလဲ။
- ၄။ ကုန်သည်ဟာလူကောင်းတစ်ယောက်ဟုတ်ပါသလား။ သင်သူ့ကိုကြိုက်နှစ်သက်သလား။

တမလွန်ဘဝကမ္ဘာမြေကြီး

တစ်ခါတစ်လေဂိုဟာတစ်ယောက်ဘက်ဒွဲ (Baghdad) နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို သွားပြီးသူတစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်။ တရားရုံးကဘဝဟာအလုပ်များပြီး ပင်ပန်းတဲ့အတွက်ဂိုဟာကတော့ထဲမှာနေရရင်လေကောင်းလေသန့်တွေ လည်းရမယ်။ လယ်ကွင်းပြင်နဲ့သစ်ပင်တွေလည်းသူ့ကိုဝိုင်းရံထားနေမှာမို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေကိုအေးအေးဆေးဆေးအနားယူပြီးစဉ်းစားနေမယ်။ သူ့ဟာသူရိုးရိုးလေးနဲ့နေထိုင်ချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေသူအစာစားရမှာကို မေ့နေတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်လို့အခြားသူတွေကသူ့ကိုအရူးလို့ ထင်ကြတယ်။

တစ်နေ့မှာဂိုဟာတစ်ယောက်အရမ်းမြင့်တဲ့သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်ထိုင်နေ တယ်။ သူ့ဟာသစ်ပင်ရဲ့ပင်စည်ကိုကြည့်ပြီးသူထိုင်နေတဲ့သစ်ကိုင်းကိုလှ နဲ့တိုက်နေတယ်။ ဒီနေ့ဟာပျော်စရာကောင်းတဲ့နေ့တစ်နေ့ပဲ။ နေရောင် ခြည်ကိုရတဲ့အတွက်ဂိုဟာတစ်ယောက်သီချင်းလေးဆိုပြီးအလုပ်လုပ်နေ တယ်။ လမ်းမပေါ်မှာအမျိုးသားတစ်ယောက်လမ်းလျှောက်ရင်းသူ့ရှေ့ဆက်ရ မဲ့ခရီးစဉ်နဲ့သူ့ဘယ်အချိန်အိမ်ပြန်ရောက်မလဲဆိုတာစဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသားဟာဂိုဟာကိုတွေ့တာနဲ့ရပ်ပြီးမော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုကိုပြောဖို့ပါးစပ်ဟလိုက်ပြီးပါးစပ်ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့စကားစပြောလာတယ်။

အမျိုးသားက “ခင်ဗျားထိုင်နေတဲ့သစ်ကိုင်းကိုသတိထားပါ။ အဲဒီအကိုင်း ကိုဖြတ်လိုက်ရင်ခင်ဗျားကျလိမ့်မယ်” ဂိုဟာတစ်ယောက်သစ်ပင်ပေါ်ကနေ အဲဒီအမျိုးသားကိုသေးသေးလေးပဲတွေ့ရတယ်။

အဲဒီအမျိုးသားရဲ့စကားကြောင့်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနဲ့ အတူဂိုဟာက “ကျွန်ုပ် တစ်ကယ်ဘဲကျမှလား” လို့ပြန်မေးတယ်။

အမျိုးသားက “ခင်ဗျားတစ်ကယ်ကျမှပေါ့” လို့ပြန်ဖြေတယ်။

အမျိုးသားဟာသူပြောနေတာကိုဂိုဟာတစ်ယောက်ထိတ်လန့်နေတယ်ဆိုတာ သိရလို့ သူ့ကိုယ်သူလူတော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အထင်ကြီးနေမိတယ်။

ဂိုဟာကတော့သစ်ကိုင်းကိုလွှဲနဲ့ ဆက်တိုက်နေတုန်းပဲ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဖြိုနှိပ်ကန်မမျှော်လင့်ပဲသစ်ကိုင်းပေါ်ကသူပြုတ်ကျပြီးမြေကြီးပေါ်ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့သူဒါဏ်ရာများများမရခဲ့လို့ အံ့သြဖို့ လည်းမကောင်းဘူး။ ဂိုဟာ တစ်ယောက်အမြန်ပြန်ထလိုက်ပြီးအမျိုးသားကိုကြည့်လိုက်တယ်။ အခုသူ တို့နှစ်ယောက်လုံးတစ်နေရာတည်းမှာအတူရပ်နေတဲ့အတွက်အမျိုးသားကို ဂိုဟာကောင်းကောင်းမြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဂိုဟာကသူ့ကို “ခင်ဗျားအရမ်းတော်တဲ့လူဘဲ။ ခင်ဗျားအားလုံးကိုသိနေတာ ဘဲ” လို့ပြောတယ်။ အမျိုးသားဟာခေါင်းငုံ့ပြီးသူဟာလူတော်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးလို့ မငြင်းခွဲဘူး။ အမှန်တစ်ကယ်တော့သူဟာဝမ်းသာပြီးမာန ထောင်လွှားတာပေါ်နေတယ်။

ဂိုဟာကသူ့ကို “ခင်ဗျားကကျွန်တော်ကျမယ်ပြောတော့ကျွန်တော်ကျတာ ဘဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်ရဲ့မေးခွန်းရိုးရိုးလေးကိုဖြေပေးပါ” အမျိုး သားဟာဂိုဟာရဲ့မေးခွန်းကိုစောင့်နေတယ်။

ဂိုဟာကသူ့ကို “ကျွန်တော်ဘယ်တော့သေမှာလဲဆိုတာပြောပြပါ” အမျိုးသားကလက်မြောက်ပြီးဂိုဟာကို “ခင်ဗျားဘယ်တော့သေမှာလဲဆို တာကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ ဘယ်သူတစ်ယောက်မှခင်ဗျားကိုမပြောပြ တတ်ဘူး” လို့ပြန်ဖြေတယ်။

“ခင်ဗျားပြောလို့ရတယ်” လို့ဂိုဟာပြောတော့အမျိုးသားကသူ့ကို “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး”

ဂိုဟာကပြန်ပြီး “ခင်ဗျားသိတယ်။ ဖြစ်လာမဲ့အနာဂတ်ကိုခင်ဗျားကြိုသိနေ တယ်။ ဘာဖြစ်သလဲဆိုရင်ကျွန်တော်သစ်ကိုင်ပေါ်ကျမယ်ဆိုတာခင်ဗျား ကြိုသိနေတယ်။ ဒါကြောင့်ဖြစ်လာမဲ့အရာကိုခင်ဗျားကြိုသိနေတာပေါ့။”

အမျိုးသားဟာသူ့သွားရဲ့ခရီးကိုဆက်သွားချင်ပြီးဂိုဟာနဲ့ဝေးအောင်လည်း နေချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့်အမျိုးသားက “ကျွန်တော်ပြောမယ်။ နားထောင် ပါ။ လာမဲ့ရက်တစ်ရက်မှာခင်ဗျားစီးတဲ့မြင်းဟာသုံးကြိမ်တိုင်ချေချော်ပြီးလဲ့ကျ သွားမယ်။ နောက်ပိုင်းခင်ဗျားလည်းသေလိမ့်မယ်” လို့ပြောတယ်။ ဂိုဟာ ခေါင်းညိတ်ပြီးအမျိုးသားကိုကျေးဇူးတင်စကားပြောတယ်။ အဲဒီနောက်အမျိုး သားဟာသူ့ရဲ့ခရီးစဉ်ကိုဆက်သွားတယ်။

ရက်သတ္တပတ်နောက်ပိုင်းမှာဂိုဟာကသူ့ရဲ့မြင်းအိုကြီးတစ်ကောင်ကိုစီးနေ တယ်။ သူဟာထူးဆန်းတဲ့နေရာတွေဆီတစ်ခါမှမြင်းအပျော်မစီးဘူးခွဲဘူး။ ဒါပေမဲ့အခုသူ့မြင်းလျှောက်စီးချင်နေတာကသူ စဉ်းစားတွေးတောချင်နေလို့ပဲ။ အခုသူဟာအတွေးထဲမှာမျောနေတယ်။ ပြွန်းကန်မှာပဲမြင်းဟာချေချော်ပြီးလဲ့ ကျသွားမဲ့အထိဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်မြင်းဟာထပ်ပြီးချေချော် ပြန်တယ်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်မြင်းချေချော်သွားတော့အမျိုးသားပြောထားတဲ့ စကားတွေကိုပြန်သတိရမိတယ်။

ဒါကြောင့်ဂိုဟာမြင်းပေါ်ကအမြန်ဆင်းလိုက်တယ်။ သူ့မြင်းအိုကြီးကတော့အ ဝေးကိုဆက်သွားနေတယ်။ ဂိုဟာတစ်ယောက်ငှားထောက်ဆုတောင်းပြီးမြေ ကြီးပေါ်အိပ်ချလိုက်တယ်။ ကုတ်အင်္ကျီကိုသူဝတ်ထားလို့သူ့ကိုယ်သူ့ကုတ် အင်္ကျီနဲ့ဖုံးခြုံထားလိုက်တဲ့အတွက်လူသေတစ်ယောက်နဲ့တူနေတယ်။

ရက်အနည်းငယ်နောက်ပိုင်းမှာသံအမတ်တစ်ယောက်ဟာအခြားတစ်နိုင်ငံကနေလာပြီးခါလိရဲ့တရားရုံးကိုသွားဖို့အတွက်လာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့လမ်းမသိခဲ့ဘူး။ ဒီနိုင်ငံရဲ့လမ်းအားလုံးဟာပုံစံချင်းတူနေကြတယ်။

သူ့ဟာလမ်းမပေါ်အိပ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့မြင်းပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီးဂိုဟာကို “ကျွန်ုပ်ခါလိနန်းတော်ကိုသွားမှာမို့ကျေးဇူးပြုပြီးလမ်းညွှန်ပေးပါလား” လို့ပြောတော့ဂိုဟာတစ်ယောက်ငြိမ်သက်နေတုန်းဘဲ။ ပြီးသံအမတ်ကြီးကိုသူ့အင်္ကျီကုတ်အစွန်းနားကကြည့်ပြီးလူသေတစ်ယောက်အသံလိုငြီးတွားပြီးစကားပြောလာတယ်။

ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်စဉ်အခါကဘာဂိုဘာသစ်ပင်ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့လမ်းဟာတရားရုံးကိုသွားတဲ့လမ်းဘဲ” လို့ဖြေလိုက်တယ်။ သံအမတ်ကြီးကသစ်ပင်ကိုကြည့်လိုက်ဂိုဟာကိုပြန်ကြည့်လိုက်နဲ့တစ်ခဏအတွင်းမှာသူ့ရဲ့ခရီးစဉ်ကိုမေ့သွားတယ်။ သံအမတ်ကြီးက “ဘာဂိုဘာသစ်ပင်ရှိတဲ့လမ်းလည်းအဲဒီမှာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားမသေသေးဘူးမဟုတ်လား” လို့မေးတော့ ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်သေပြီး” လို့ဖြည်းညင်းစွာနဲ့ပြန်ဖြေလိုက်ပြီးမြေကြီးပေါ်ပြန်အိပ်ချလိုက်တယ်။

သံအမတ်ကြီးအံ့ဩတာကဒီနိုင်ငံကလူအားလုံးရဲ့စိတ်ထားတွေဟာတစ်မူထူးခြားနေလို့ပါ။ ဒါကြောင့်သူ့ရဲ့မြင်းပေါ်တက်ပြီးဂိုဟာညွှန်ပြတဲ့လမ်းကိုဆက်သွားတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းသံအမတ်ဟာတရားရုံးကိုရောက်လာပြီးခါလိနဲ့လာတွေ့တယ်။ သံအမတ်ဟာအရေးကြီးတဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေကိုခါလိကိုပေးပြီးနောက်ပိုင်းခါလိကအစားအသောက်တွေနဲ့သူ့ကိုညှို့ခံတယ်။ သူတို့ဟာထန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာထိုင်နေကြတယ်။ ခါလိကသံအမတ်ရဲ့ခရီးစဉ်မှာစိတ်လှုပ်ရှားမှုရှိသလားမေးကြည့်တဲ့အခါ

သံအမတ်က “နည်းနည်းလေးထူးခြားမှုရှိတယ်” ပြောတယ်။
ခါလိက “ထူးခြားတယ်ဟုတ်လား။ ဘာထူးခြားသလဲ” လို့ပြန်မေးတော့
သံအမတ်က “ကျွန်ုပ်လူသေယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းပေါ်မှာတွေ့ခဲ့
တယ်” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။
ခါလိကပြန်ပြီး “လူသေယောက်ျားတစ်ယောက်ဟုတ်လား။ ဘာထူးခြားမှုရှိ
သလဲ” ပြန်မေးတော့
သံအမတ်က “ဟုတ်တယ်။ သူဟာအရမ်းကိုထူးခြားတဲ့လူသေတစ်ယောက်
ပါ။ အဲဒီလူသေကလမ်းမသိတဲ့ကျွန်ုပ်ကိုလမ်းညွှန်ပြတယ်” လို့ပြောပြတယ်။
ခါလိက “အမှန်တစ်ကယ်ဘဲလား။ လူသေတစ်ယောက်ကသင်နဲ့ စကားပြော
တယ်ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။”

ခါလိဟာဂိုဟာနဲ့ သိခဲ့တာကြာခဲ့ပြီးဖြစ်လို့ သူပြုံးလိုက်တယ်။ ဒီလူသေတစ်
ယောက်ဟာဂိုဟာပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဂိုဟာကဒီလိုလှည့်စား
တတ်တဲ့နည်းတွေကိုလုပ်တတ်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ ဒီတစ်ခါလည်းပဲသူဟာ
လူသေတစ်ယောက်ပုံစံနဲ့ လှည့်စားပြန်ပြီးလို့ ခါလိတွေးနေတယ်။ ပြီးတော့သူ
တို့ ရဲ့နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးအကြောင်းတွေပြောနေကြပေမဲ့ခါလိကတော့
ဂိုဟာအကြောင်းကိုဘဲစဉ်းစားနေမိတယ်။ သေနေတဲ့ဂိုဟာကိုဘယ်လိုသတိ
ရအောင်လုပ်ရမလဲလို့ သူစဉ်းစားနေတယ်။

ခါလိနဲ့ တရားရုံးအတွက်ခရာမှုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာလည်းဘုရင်အတွက်
ခရာမှုတ်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ သံအမတ်နန်းတော်ထဲကထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း
မှာခါလိကခရာမှုတ်သူကိုခေါ်ပြီးဘယ်ကိုသွားရမလဲဆိုတာပြောပြတယ်။
အဲဒီနောက်ခရာမှုတ်သူဟာနန်းတော်ထဲကချက်ချင်းထွက်သွားပြီးလမ်းပေါ်
မှာဂိုဟာတစ်ယောက်လှဲအိပ်နေတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူဟာဂိုဟာရဲ့ဦး
ခေါင်းအထက်ကနေသုံးကြိမ်ခရာမှုတ်လိုက်တယ်။ ခရာသံကြောင့်ဂိုဟာစိတ်

ဆိုးသွားပြီး “ဘာကြောင့်ကျွန်ုပ်ကိုနှောက်ယှက်ရသလဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့သေနေတဲ့အချိန်မှာအေးချမ်းသာယာမှုကိုလိုချင်တယ်။ ဒါကြောင့်ဘာဖြစ် လို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အေးချမ်းသာယာမှုနဲ့ သေနေတဲ့ဘဝကိုလာပြီးနှောက်ယှက်ရ သလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ခရာမှုတ်သူပြန်ဖြေလိုက်တာက “အခုဟာကခါတိုင်းနေ့တွေလိုဖြစ်နေကျ မဟုတ်ဘူး။ သင်စောင့်မျှော်နေတဲ့လူသေတွေရှင်ပြန်လာတဲ့နေ့ဖြစ်တယ်”

ဝိုဟာက “ဒါဆိုရင်သင်ခရာမှုတ်တာကျွန်ုပ်ကိုသေတွင်းကပြန်ခေါ်နေတာ လား” လို့ မေးတော့

ခရာမှုတ်သူက “ဟုတ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ခရာသုံးကြိမ်မှုတ်တာသင်ပြန်ရှင်လာဖို့ ပါ။ အခုခါလိကသင့်ကိုတရားရုံးဆီပြန်လာဖို့ မှာလိုက်တယ်”

ဝိုဟာက “ဘုရားရေ” လို့ ပြောပြီးချက်ချင်းမတ်တတ်ရပ်ပြီးခရာမှုတ်သူနဲ့ တရားရုံးကိုလိုက်သွားတယ်။

တရားရုံးကိုရောက်တော့ခါလိက “ဘာအတွက်ကြောင့်သင်သေရသလဲ”

မေးတော့ ဂိုဟာကသူသစ်ကိုင်းပေါ်ဘယ်လိုထိုင်တဲ့အကြောင်း၊ အမျိုးသားကသူဘယ်လိုကျမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ သူ့မြင်းသုံးကြိမ်တိုင်ချေချော်လဲ့ပြီးရင် သူသေရမယ်လို့ ပြောပြခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကိုပြောပြလိုက်တယ်။

ခါလိက “ဒီအမျိုးသားဟာသူ့ကိုယ်သူလူတော်တစ်ယောက်လို့ထင်နေပေမဲ့ သင့်ကိုဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ဘဲ” လို့ပြောတယ်။

ဂိုဟာက “မဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးသားကကျွန်ုပ်ကိုကူညီတာပါ။ သူ့ကြောင့်အခု ကျွန်ုပ်ဟာတမလွန်ဘဝကကမ္ဘာမြေကြီးဟာဘယ်လိုလဲဆိုတာသိခဲ့ရတယ်” ဂိုဟာပြောတာတွေကြားရတဲ့အတွက်ခါလိကတစ်ယောက်စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။

ခါလိက “ကောင်းပြီး။ တမလွန်ဘဝကသင်ဘာတွေ့ခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုပြောပြပါ။ သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းအကြောင်းတွေပေါ့။”

ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်အမှန်အတိုင်းပြောရရင်ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ခဲ့ဘူး” လို့ပြောပြီးသူ့စကားကိုရပ်လိုက်တယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီးသူပြောသင့်သလားမသင့်ဘူးလားဆိုတာမသေချာတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။

ခါလိက “ရှေ့ဆက်ပြောပါ”

ဂိုဟာကပြန်လည်ပြီး “အမှန်အတိုင်းပြောရရင်ကျွန်ုပ်ခံစားရတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ခါလိကအံ့သြစွာနဲ့ “သင်ဘာခံစားရတာလဲ” လို့မေးတော့

ဂိုဟာကသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး “ကျွန်ုပ်ဆာတယ်။ ကျွန်ုပ်အစာမစားရတာကြာနေပြီး” ပြောတော့ခါလိကပြုံးလိုက်ပြီးသူ့ရဲ့တပည့်တွေကိုဂိုဟာအတွက် အစားအစာယူလာပေးဖို့ပြောလိုက်တယ်။

မေးခွန်းများ

- ၁။ ဘာကြောင့်ဂိုဟာသစ်ပင်ပေါ်ကကျရသလဲ။
- ၂။ မြင်းသုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ချေချော်ပြီးတဲ့အခါဂိုဟာဘာလုပ်သလဲ။
- ၃။ တမလွန်ဘဝတစ်ဖက်မှာဂိုဟာဘယ်လိုခံစားရသလဲ။
- ၄။ ခရီးသွားအမျိုးသားတစ်ယောက်ရဲ့ကြိုတင်တွေးမြင်ထားတာတွေအမှန်တစ်ကယ်ဖြစ်ခဲ့သလား။
- ၅။ ဘာကြောင့်အမျိုးသားကမြင်းသုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ချေချော်လှဲပြီးရင်ဂိုဟာသေမယ်ဆိုတာပြောနိုင်ခဲ့သလဲ။

ဂိုဟာနှင့် သူခိုးနှစ်ယောက်

ပျောက်သွားသောသိုး

ဂိုဟာရဲ့မွေးနေ့ရက်တစ်ရက်မှာသူ့ဖုန်းကဂိုဟာနဲ့သူ့သူငယ်ချင်းတွေအတွက် အစားအသောက်ကောင်းချက်ကျွေးပေးချင်တယ်။ လူတိုင်းကိုဂိုဟာရဲ့မွေးနေ့ ပွဲမှာလာပြီးပျော်ရွှင်စေချင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်ဂိုဟာကိုဈေးထဲမှာသိုးတစ်ကောင်သွားဝယ်ခိုင်းတယ်။

အစားအသောက်တွေအားလုံးထဲမှာသိုးသားဟာအကောင်းဆုံးပဲလို့သူမ ထင်တယ်။ သူ့သိတာကသူ့ယောက်ျားရဲ့မိတ်ဆွေတွေဟာအမြဲဆာနေကြလို့ ပဲ။ သူမဟင်းချက်ဖို့ပြင်ဆင်ထားပြီးပေမဲ့လည်းဂိုဟာကပြန်မလာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့သူလိုချင်နေတာကသိုးသားဖြစ်နေလို့ဂိုဟာရဲ့အိမ်အပြန်လမ်းကိုစိတ် ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်မျှော်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ဂိုဟာပြန်လာတဲ့အခါသိုးပါမလာတဲ့ အပြင်သူ့ရဲ့မျက်နှာမှာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ပြည့်နှက်လို့နေတယ်။

သူ့ဖုန်းကသူ့ကို “ရှင်ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရှင်ဈေးထဲသွားတယ်မဟုတ်လား” လို့မေးတယ်။

ဂိုဟာက “ဟုတ်တယ်။ ငါဈေးထဲသွားတယ်” လို့ပြန်ဖြေတယ်။
သူ့ဖုန်းက “ရှင်ဈေးထဲသွားတယ်။ ကောင်းပြီး။ သိုးဘယ်မှာလဲ”
ဂိုဟာကမြေကြီးပေါ်ကြည့်လိုက်ပြီးဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူး။
သူ့ဖုန်းက “သိုးဘယ်မှာလဲ” လို့ထပ်ပြီးမေးပြန်တယ်။
ဒီတစ်ခါသူမရဲ့အသံကျယ်လာပြီးစိတ်လည်းမရှည်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဂိုဟာကသူ့ဖုန်းကိုဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းစုံကိုစတင်ရှင်းပြတော့တယ်။
“ငါဈေးသွားပြီးသိုးတစ်ကောင်ဝယ်လာတာအမှန်ဘဲ”

သူ့ဇနီးက “ရှင်သိုးသွားဝယ်တာကိုး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာရှင်ဈေးသွားပြီးသိုးမဝယ်ဘူးလို့ပဲထင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ရှင်ဝယ်လာတဲ့သိုးဘယ်မှာလဲ။”

ဂိုဟာက “သူ့ခိုးခိုးသွားပြီး” လို့ပြောတယ်။

သူ့ဇနီးဒေါသထွက်ပြီး “ဘာပြောတယ်။ အခိုးခံရတယ်ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုအခိုးခံရတာလဲ။ ဘယ်မှာအခိုးခံရသလဲ” လို့မေးတယ်။

ဂိုဟာက “ငါဈေးထဲမှာသိုးတစ်ကောင်ဝယ်ပြီးပြန်လာတယ်။ ငါပြန်လာတဲ့လမ်းကျဉ်းကလေးဟာရေတွင်းတစ်တွင်းနဲ့နီးပြီးလမ်းဘေးနှစ်ဖက်မှာလဲချုံပုတ်တွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတယ်” လို့ပြောတယ်။

သူ့ဇနီးက “ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မသိတယ်။ အဲဒီလမ်းကိုသွားဖို့ကျွန်မအမြဲကြောက်တယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

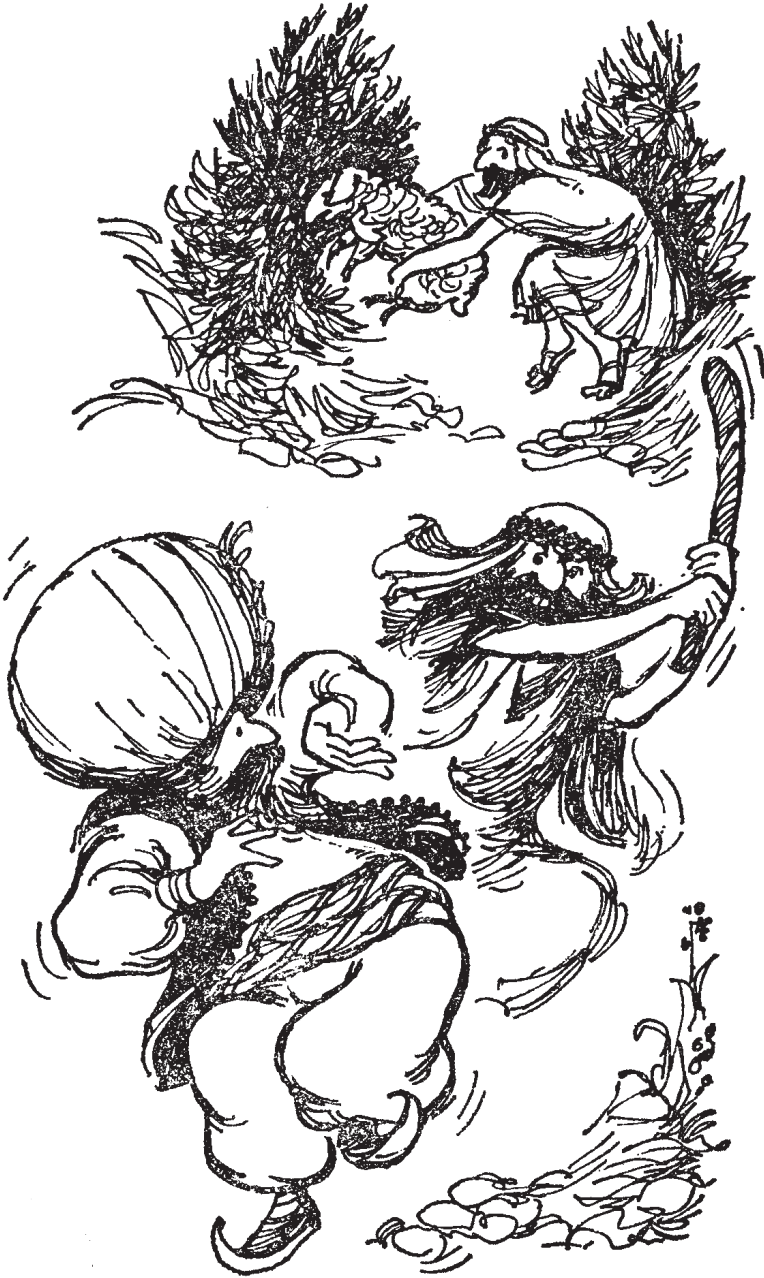
ဂိုဟာက “ဟုတ်တယ်။ ငါသိုးနဲ့ဖြတ်သွားတဲ့အခါမှာသူ့ခိုးတစ်ယောက်ချုံပုတ်ထဲကပြေးထွက်လာပြီးငါ့ကိုတုတ်နဲ့ရိုက်တော့တာဘဲ” လို့ပြောတော့ဂိုဟာရဲ့ဇနီးတစ်ယောက်တုန်လှုပ်လာမိတယ်။

ဂိုဟာကဆက်ပြီး “ငါ့ကိုယ်ကိုငါ့ခံကာကွယ်ပေမဲ့လည်းသူ့ခိုးကလူငယ်ဖြစ်နေလို့ခွန်အားကြီးတယ်။ သူ့ရိုက်တာနဲ့ပဲသိုးအကြောင်းငါမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး”

ဂိုဟာရဲ့ဇနီးသည်ကသူ့ယောက်ျား “အို ကျွတ်ကျွတ်ရှင်သိပ်နာသွားမှာပဲနော်။ ပြီးတော့ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

ဂိုဟာက “ငါ့ကိုသူ့ရိုက်နေတုန်းမှာဘဲအခြားသူ့ခိုးတစ်ယောက်ချုံပုတ်ထဲကထွက်လာပြန်တယ်”

သူ့ဇနီးက “အခြားသူ့ခိုးတစ်ယောက်ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပါဘဲ။ အဲဒီတစ်ယောက်ကောရှင့်ကိုနာကျင်အောင်လုပ်သေးသလား” လို့ကြောက်လန့်တကြားမေးတယ်။

ဂိုဟာက သူ့ဇနီးကို “ဟင့်အင်း။ ပထမသူခိုးတစ်ယောက်ပဲငါ့ကိုနာကျင်အောင်လုပ်တယ်”

သူ့ဇနီးက “ဒုတိယသူခိုးကဘာလုပ်သလဲ” လို့မေးတယ်။

“ငါ့သိုးကိုခိုးသွားတယ်” လို့ပြောပြီးသူ့ပုခုံးကိုတွန့်လိုက်ပြီးလက်ဝါးကိုဖြန့်ပြတယ်။ “ငါလှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါဒုတိယသူခိုးတစ်ယောက်ဟာသိုးနဲ့အတူတူပျောက်သွားရော။ ပထမသူခိုးလည်းဘဲပြေးထွက်သွားတယ်”

သူ့ဇနီးကထပ်ပြီး “ပြီးတော့ရှင်ဘာလုပ်သလဲ” မေးတယ်။

ဂိုဟာက “ငါအိမ်ကိုပြန်လာတာပေါ့” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

သူ့ဇနီးက “အခုရှင်ဘာဆက်လုပ်အုံးမလဲ”

ဂိုဟာက “ငါမသိသေးဘူး။ အစီအစဉ်တစ်ခုကိုငါစဉ်းစားချင်နေတယ်” လို့ဖြေပြီးတိတ်ဆိတ်စွာနဲ့သူ့ခိုးနှစ်ယောက်ကိုဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမယ်ဆိုတဲ့အစီအစဉ်ကိုသူစဉ်းစားနေတယ်။

ဂိုဟာရဲ့သစ်ပင်တစ်ပင်

ဂိုဟာကယောက်ျားတွေကိုစုပြီးသေနပ်၊ ဓါး၊ လှံတွေပေးပြီးသူ့ရဲ့အစောင့်တပ်သားတွေဖြစ်ရမယ်လို့ပြောတယ်။ အစောင့်တွေကိုလမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ချုံပုတ်ထဲကသူခိုးနှစ်ယောက်ပေါ်လာတဲ့နေရာကိုသွားခိုင်းတယ်။ ချုံပုတ်ရဲ့အရှေ့ဖက်မှာတော့အုပ်ရှိပြီးအဲဒီတော့အုပ်ထဲမှာဘာဟိုဘာ (baobab) လို့ခေါ်တဲ့သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိတယ်။ သစ်ပင်ကအသီးတွေဟာတွဲလောင်းကျနေပြီးအဲဒီအသီးတွေမှာအခွံတွေရှိတယ်။

ဂိုဟာကသစ်ပင်အောက်ကိုသွားပြီးသစ်သီးတွေကိုမော့ကြည့်နေတယ်။ ဂိုဟာကသစ်သီးတွေကိုမော့ကြည့်ယင်းစဉ်းစားခန်းဝင်နေတယ်။ ခဏအကြာမှာသူ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်အပြုံးရိပ်တွေသန်းလာတယ်။ အစောင့်တွေကသူ့ကိုစိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ကြည့်နေတယ်။ သစ်ပင်ရဲ့အနိမ့်ဆုံးသစ်ကိုင်းကမြေပြင်နဲ့နီးတဲ့အ

တွက်ဂိုဟာတစ်ယောက်သစ်ပင်ပေါ်ကိုလွယ်လွယ်နဲ့တက်လို့ရတယ်။ ဂိုဟာကသစ်ကိုင်းပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်ပြီးသစ်သီးကိုလှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲကခါးသေးသေးလေးကိုထုတ်ပြီးသစ်သီးရဲ့အခွံကိုခါးနဲ့အပေါက်သေးသေးလေးတွေဖောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့သူ့ရဲ့အင်္ကျီအိတ်အခြားတစ်ဖက်ကရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ချို့ကိုထုတ်လိုက်ပြီးခုနစ်ဖောက်ထားတဲ့အပေါက်လေးထဲထည့်လိုက်တယ်။ သစ်သီးတွေထဲကိုရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေသေသေချာချာထည့်ပြီးတဲ့နောက်အဲဒီသစ်သီးကိုသစ်ရွက်တွေနဲ့သေသေချာချာပြန်ဖုံးထားလိုက်တယ်။

အခုသစ်ပင်ပေါ်ကသစ်သီးကရွှေတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေပေမဲ့အခြားသစ်သီးတွေနဲ့ထူးခြားမှုမရှိဘူးဆိုတာကိုတွေ့မှသစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းလာပြီးသူ့လုပ်ထားခဲ့တာတွေကိုကျေနပ်စွာကြည့်နေတယ်။ သစ်သီးတွေဟာဘယ်သူမှထိတွေ့မထားခဲ့ရသလိုနဲ့အတိုင်းရှိနေပါတယ်။ အခြားသစ်သီးတွေနဲ့လည်းထူးခြားမှုမရှိဘူး။ ဒါ့ကြောင့်ဂိုဟာကသစ်ပင်ပေါ်ထပ်တက်ပြီးသစ်သီးတစ်ချို့ကိုရွှေတွေနဲ့ဖြည့်ထားလိုက်ပြီးသစ်ပင်ပေါ်မှာတွဲလဲဆွဲချထားတယ်။ သစ်သီးတွေလည်းဘာနဲ့မှမထိတွေ့ရတဲ့အတိုင်းရှိနေတယ်။ သူဟာသစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းလာပြီးရွှေသီးသီးနေတဲ့သစ်ပင်ကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့သူဟာကျေနပ်အားရစွာနဲ့ပြုံးနေတယ်။ သစ်ပင်ရဲ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာလဲအစောင့်တွေချထားတယ်။ အစောင့်တွေဟာခါးတွေ၊ လှံတွေကိုကိုင်ပြီးတန်ဖိုးရှိတဲ့သစ်ပင်ကိုမတ်တတ်ရပ်စောင့်နေတယ်။

မိုးချုပ်လာတဲ့အတွက်ဂိုဟာတစ်ယောက်ဟန်ဆောင်အိပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့အိပ်ရာကိုသစ်ပင်အောက်မှာခင်းလိုက်တယ်။ လသာတဲ့ညတစ်ညမှာတော့နက်ထဲရှိတဲ့သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့အောက်မှာဂိုဟာအိပ်နေတာဟာထူးဆန်းတဲ့မြင်ကွင်းပဲပေါ့။ သူ့ရဲ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာအစောင့်တွေဟာခါးတွေ၊ လှံတွေကိုင်ပြီးစောင့်နေတယ်။

ဂိုဟာဟောက်သံပေးပြီးအိပ်ဟန်ဆောင်လိုက်တယ်။ ညဟာတိတ်ဆိတ်ပြီး ဂိုဟာဟောက်သံတစ်ခုတည်းကိုပဲကြားနေရတယ်။ လမင်းရဲ့အလင်းရောင်က လည်းထိန်ထိန်သာနေတယ်။ တစ်နာရီကြာတဲ့နောက်သစ်ကိုင်းကျိုးသံကို ကြားရပြီးချုံပုတ်ထဲကခြေသံများကိုလည်းကြားနေရတယ်။

ဂိုဟာတစ်ယောက်စောင်အောက်မှာဝင်ပြီးပုန်းနေလိုက်တယ်။ သူခိုးနှစ် ယောက်ဟာချုံပုတ်ထဲမှာပေါ်လာပြီးအိပ်နေတဲ့ဂိုဟာနဲ့အတူခါးတွေ၊ လှံတွေ ကိုင်ထားတဲ့အစောင့်တွေနဲ့တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူခိုးနှစ်ယောက်စလုံးဟာ သူတို့ရဲ့မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ချင်းစီစိတ်လှုပ်ရှားစွာလိုက်ကြည့်နေတယ်။

နောက်ပြီးသတိကြီးစွာနဲ့သစ်ပင်အောက်ဆီကိုချဉ်းကပ်လာတယ်။ ဂိုဟာရဲ့ ဦးခေါင်းဟာစောင်အစွန်းမှာပေါ်နေတယ်။ သူခိုးနှစ်ယောက်ဟာသူတို့နား သွားပြီးအစောင့်တွေရဲ့မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ချင်းစီလိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့အစောင့်တွေဟာနဲ့နဲ့ကလေးမှမလှုပ်ပဲသစ်ပင်ကိုပဲကြည့်နေတယ်။ ဂိုဟာကသူတို့တွေကိုမလှုပ်ရှားဖို့အမိန့်ပေးထားတဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ သူခိုးတစ်ယောက်ကဂိုဟာခြံထားတဲ့စောင်ကိုဆွဲလိုက်ပြီး “ဦးလေးကြီးရေ ထ၊ ထ” လို့ခေါ်လိုက်တယ်။

ဂိုဟာကဟန်ဆောင်ဟောက်နေတဲ့အသံကိုရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မျက်စိ တစ်ဖက်ဖွင့်လိုက်ပြီးသူခိုးကိုကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာသူခိုးကလည်းသူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ နောက်ပြီးအခြားသူခိုးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကိုဂိုဟာ ထပ်ကြည့်လိုက်တယ်။

သူခိုးတွေထဲကတစ်ယောက်က “ဟေ့လူ၊ နိုးလာပြီးလား” လို့မေးတော့ ဂိုဟာက “ဟုတ်တယ်။ ငါနိုးလာပြီး” လို့ပြန်ဖြေတယ်။

သူခိုးက “ခင်ဗျားဒီမှာဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဘာကြောင့်ဘာဟိုဘာသစ်ပင် အောက်မှာလာအိပ်နေတာလဲ” လို့မေးတယ်။

ဂိုဟာက “မင်းမေးတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ငါ့ရဲ့ရွှေသစ်ပင်တစ်ပင်ကိုဝါစောင့်နေတယ်” လို့ပြောတယ်။ သူခိုးဟာဂိုဟာကိုတအံ့တဩကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ဘာပြောရမလဲဆိုတာမသိဘူး။ အခုအရင်ကထက်သူပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှားလာတယ်။

သူခိုးကနောက်တစ်ခါထပ်ပြီး “ခင်ဗျားဘာစောင့်နေတာလဲ”

ဂိုဟာက “ငါ့ရွှေပင်ကိုစောင့်နေတာ” လို့ပြန်ပြောတယ်။

သူခိုးကအရမ်းအံ့ဩသွားပြီး “ဘယ်ကရွှေသစ်ပင်လဲ။”

ဂိုဟာကအပေါ်ကိုညွှန်ပြပြီး “ငါ့အပေါ်ကရွှေပင်ပဲ။”

ဂိုဟာကဆက်ပြီး “ဒီသစ်ပင်ဟာရွှေသီးတွေနဲ့ပြည့်နေတယ်။”

သူခိုးကစိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး “ခင်ဗျားဘာကြောင့်စောင့်ရသလဲ။ ဒီသစ်ပင်ဟာခင်ဗျားရဲ့သစ်ပင်လား” လို့မေးတယ်။

ဂိုဟာက “ဒီသစ်ပင်ဟာငါ့သစ်ပင်မဟုတ်ရင်ငါဘာကြောင့်စောင့်ရမလဲ။”

သူခိုးကဂိုဟာရဲ့အဖြေကိုစိတ်မကျေနပ်သေးတဲ့အတွက်ထပ်ပြီးတော့ “ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဒီသစ်ပင်ကဦးကြီးရဲ့သစ်ပင်ဖြစ်ရတာလဲ။”

ဂိုဟာက “သစ်ပင်ဟာငါ့သစ်ပင်အမှန်ပဲ။ ငါ့အဖေကငါ့ကိုအမွေပေးခဲ့တာပါ။”

သူခိုးနှစ်ယောက်ဟာဂိုဟာရဲ့အိပ်ရာဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာမတ်တတ်ရပ်ပြီးဂိုဟာကိုကြည့်လိုက်ရွှေသီးကိုကြည့်လိုက်လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့လက်နက်တွေနဲ့သတ္တိရှိရှိရပ်စောင့်နေတဲ့အစောင့်တွေကိုကြည့်လိုက်တယ်။

သူခိုးက “ဦးကြီးရဲ့သစ်ပင်ပြန်ရောင်းပါလား။”

ဂိုဟာကခေါင်းပေါ်ကအုပ်ထားတဲ့စောင်ကိုဖယ်လိုက်ပြီးသူခိုးကို “ငါ့သစ်ပင်ကို

ရောင်းလို့မရဘူး။ ဒီသစ်ပင်ဟာငါတို့ရဲ့မိသားစုပိုင်ဖြစ်တဲ့အတွက်သူတို့လည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတယ်” လို့ပြောတယ်။

သူခိုးတွေထွက်သွားပြီးသူတို့ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကိုစဉ်းစားတယ်။ ရွှေသီး တွေကိုရအောင်ယူဖို့စဉ်းစားပေမဲ့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာစဉ်းစားလို့မရခဲ့ ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာသူခိုးထဲကတစ်ယောက်က “အားလုံးဟာတန်ဖိုးရှိတာ ချည်းပဲ။ ဒီလူကြီးရဲ့သစ်ပင်ကိုတန်ဖိုးကြီးကြီးပေးရင်ဝမ်းသာမှာပဲ” လို့ပြော တယ်”

ဒါကြောင့်သူတို့ဟာနွားအကောင်တစ်ရာစုလို့ရတာနဲ့ဂိုဟာရှိတဲ့တောထဲ ကိုပြန်လာတယ်။

သူတို့က “အဲဒီသစ်ပင်ကိုတန်ဖိုးကြီးကြီးပေးရင်တို့ကိုရောင်းမလား။” ဂိုဟာကပြန်ပြီး “တန်ဖိုးကြီးကြီးဆိုတာဘယ်လောက်လဲ” လို့ပြန်မေးတယ်။ သူခိုးက “ဒီသစ်ပင်ကိုနွားအကောင်တစ်ရာနဲ့ဝယ်မယ်” လို့ပြောတယ်။ ဂိုဟာကဝမ်းသာစွာနဲ့ “နွားအကောင်တစ်ရာ” လို့အော်လိုက်တယ်။

သူခိုးက “ခင်ဗျားကိုကျွန်တော်တို့နွားအကောင်တစ်ရာမပေးခင်မှာဒီအပင်ရဲ့ အသီးဟာရွှေသီးအစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာပြရမယ်။”

ဂိုဟာက “မင်းတို့မယုံဘူးလား” လို့မေးတယ်။

သူခိုးက “ဟုတ်တယ်။ ရွှေသီးတွေမှန်ကန်ကြောင်းသက်သေပြရမယ်။”

ဂိုဟာကရွှေသီးတွေကိုပြဖို့ကတိပေးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့အစောင့်တွေထဲကတစ် ယောက်ကိုသစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီးသစ်သီးတစ်ချို့ကိုခူးခိုင်းတယ်။

ဂိုဟာကအစောင့်ကို “အနိမ့်ဆုံးသစ်ကိုင်းကအသီးကိုခူးပါ။”

အစောင့်ဟာသစ်ပင်ပေါ်ကအနိမ့်ဆုံးသစ်ကိုင်းကအသီးကိုခူးပြီးသူခိုးကိုပေး လိုက်တယ်။ သူခိုးကသစ်သီးကိုခါးနဲ့ခွဲလိုက်တော့သစ်သီးထဲမှာတောက်ပတဲ့ ရွှေပြားတွေကိုတွေ့ရတယ်။

အလှည့်ဖြားခံရသောသူခိုးများ

ဒါကြောင့်သူခိုးတွေသစ်ပင်ကိုဝယ်လိုက်လို့ဂိုဟာရဲ့အစောင့်တွေဟာနွားတွေကိုယူပြီးအိမ်ကိုပြန်လာတယ်။ နွားအကောင်တစ်ရာရလို့ဂိုဟာတစ်ယောက်အားရကျေနပ်နေတယ်။ သူခိုးတွေကလည်းအရမ်းကိုဝမ်းသာနေပြီးနေ့စဉ်နေ့တိုင်းသူတို့ရဲ့သစ်ပင်ကိုကြည့်ကြတယ်။ သစ်သီးတွေတစ်ဖြည်းဖြည်းမှည့်လာပြီးသူခိုးတွေဟာသစ်သီးထဲကရွှေတွေကြီးလာတဲ့အထိစိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်နေကြတယ်။ အခြားဘာအကြောင်းတွေမှစဉ်းစားဖို့စိတ်မကူးတော့ဘူး။ သစ်သီးတွေမှည့်လာတော့ခူးဖို့သူတို့ပြင်ဆင်ကြတယ်။ သူခိုးတွေပုံးကြီးတွေနဲ့အတူခါးကြီးတွေပါယူလာပြီးသစ်သီးတွေရှိတဲ့အကိုင်းအားလုံးကိုခုတ်ချလိုက်တယ်။

သူတို့ဟာအရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေပြီးရွှေအကြောင်းပဲစဉ်းစားနေတဲ့အတွက်သစ်သီးတစ်လုံးချင်းစီကိုခွဲလိုက်တယ်။ သစ်သီးတစ်လုံးပြီးတစ်လုံးခွဲကြည့်ပေမဲ့လည်းသစ်သီးတွေထဲမှာဘာရွှေပြားတွေမှမတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့်သူတို့အရမ်းဒေါသထွက်ကြတယ်။ သူခိုးတွေဟာအခြားသူတွေကိုလိမ်လှည်လှည့်ဖြားခဲ့လို့အခုသူတို့အလိမ်ခံခဲ့ရတယ်။ သူတို့ဟာချက်ချင်းဘဲဂိုဟာဆီသွားပြီးနွားတွေကိုပြန်တောင်းမယ်လို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

သူခိုးများဂိုဟာဆီသို့အလည်လာခြင်း

ဂိုဟာကလည်းသူခိုးတွေကိုအဆင့်သင့်စောင့်နေတယ်။ သူခိုးဘယ်အချိန်လာမလဲဆိုတာဂိုဟာသိနေတယ်။ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ဂိုဟာမှာကြယ်တွေလတွေကိုတွက်တတ်တဲ့အတတ်ပညာရှိတယ်။ ကြယ်တွေကိုကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာသူခိုးတွေဘယ်အထိဒေါသထွက်သလဲဆိုတာနဲ့သူခိုးတွေသူ့ဆီဘယ်တော့လာမလဲဆိုတာသိနေတယ်။ သူခိုးတွေမလာခင်ရက်အတွင်းမှာသူ့ရဲ့အစီအစဉ်ကိုစဆွဲပါတော့တယ်။ ဂိုဟာကတောထဲကိုထွက်သွားပြီးတော

ဆိတ်ကလေးနှစ်ကောင်ဖမ်းလာတယ်။ တောဆိတ်ကလေးနှစ်ကောင်ဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်တော်တော်လေးတူကြတယ်။ အဲဒီနောက်နွားတစ်ကောင်ကိုသတ်ပြီးတော့နွားရဲ့ဆီးအိတ်ထဲမှာသွေးတွေထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဂိုဟာကသတ္တုပြားတွေပြင်ဆင်ထားပြီးသူ့မိန်းမကိုသတ္တုပြားတွေဘယ်လိုဝတ်ရမလဲဆိုတာပြတယ်။

သူ့မိန်းမက “ကျွန်မသိပြီး။ စစ်သားတွေစစ်မြေပြင်ကိုထွက်တဲ့အခါသူတို့အသက်အန္တရာယ်ကာကွယ်ဖို့အတွက်ကျည်ကာတွေဝတ်ထားသလိုဝတ်ရမယ်မဟုတ်လား” လို့မေးတယ်။

ဂိုဟာက “မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဒီသတ္တုပြားဟာကျည်ကာလိုအကာအကွယ်ပေးမဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်တယ်။”

ဒါနဲ့သူ့မိန်းမကကျည်ကာကိုဝတ်ပြီးသူ့ကိုယ်သူမှန်ထဲသွားကြည့်ပြီးကျေနပ်အားရစွာပြုံးနေလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူအရမ်းချောလှနေတဲ့မင်းသမီးလို့ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့နောက်ထပ်ဘာတွေထပ်ဝတ်ရမလဲဆိုတာမသိသေးဘူး။

ဂိုဟာကသွေးတွေဖြည့်ထားတဲ့နွားဆီးအိတ်ကို သူ့မိန်းမအားပေးပြီး “ဆီးအိတ်ကိုဒီကျည်ကာရဲ့ရှေ့မှာဝတ်လိုက်ပြီးအပေါ်မှာအင်္ကျီထပ်ဝတ်လိုက်ပါ။” သူ့မိန်းမကလည်းအဲဒီသတ္တုပြားပေါ်မှာသွေးတွေဖြည့်ထားတဲ့ဆီးအိတ်ကိုလည်ပင်းပေါ်ဆွဲလိုက်ပြီးအပေါ်ခဲအင်္ကျီကိုထပ်ဝတ်လိုက်တယ်။ အခုသူ့ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာရင်ပတ်ကိုအကာအကွယ်ပေးမဲ့သတ္တုပြား၊ ဆီးအိတ်နဲ့အင်္ကျီသုံးထပ်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့အရမ်းရုပ်ဆိုးနေမှာစိုးလို့သူ့ကိုယ်သူမှန်ထဲမကြည့်တော့ဘူး။

ဂိုဟာက “သူ့ခိုးနှစ်ယောက်ရောက်လာရင်ဝါလယ်ကွင်းထဲမှာရှိတယ်လို့ပြောပေးပါ။ သူတို့ကငါ့ကိုလယ်ကွင်းထဲမှာလာရှာမယ်။ သူတို့ငါ့ကိုလယ်ကွင်းထဲလာရှာတဲ့အချိန်မင်းကအစားအသောက်အတွက်အမဲသားဟင်းချက်ထားပါ” လို့သူ့ဖုန်းကိုပြောပြီးတောဆိတ်တစ်ကောင်ကိုဖုံးထဲမှာထည့်ပြီးပိတ်ထားတယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ကောင်ကိုသူနဲ့အတူလယ်ကွင်းထဲခေါ်သွားတယ်။ လယ်ကွင်းထဲမှာသူ့ခိုးကိုသူစောင့်နေတယ်။ ကြယ်တွေကသူ့ကိုမကြာခင်သူ့ခိုးလာတော့မယ်ဆိုတဲ့အမှတ်အသားပြထားလို့သူသိတယ်။

သူ့ခိုးတွေကဂိုဟာကိုဒေါသသံနဲ့ “ခင်ဗျားသစ်ပင်ကရွှေသစ်ပင်လည်းမဟုတ်ဘူး။ သစ်သီးတွေထဲမှာရွှေပြားတွေကိုလဲမတွေ့ရဘူး” လို့ပြောတယ်။

ဂိုဟာကသူတို့ကိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ဒေါသထွက်နေတဲ့သူ့ခိုးကအော်ပြီး “ကျုပ်တို့ရဲ့နွားတွေကိုပြန်ပေးပါ။”

ဂိုဟာကလေသံအေးအေးနဲ့ “ကောင်းပြီး၊ ကောင်းပြီး။ ဒါပေမဲ့စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့သည်းခံထားလိုက်အုံး။ ငါတို့အိမ်အရင်ပြန်ကြရအောင်” လို့ပြောတယ်။ သူ့ခိုးကစိတ်ဆိုးပြီး “ဘာကြောင့်ခင်ဗျားအိမ်ကိုသွားရမလဲ” လို့မေးတော့ဂိုဟာကသူ “မင်းတို့ကိုငါထမင်းဖိတ်ကျွေးမလို့ပါ။” လို့ရှင်းပြတော့သူ့ခိုးနှစ်ယောက်ဟာတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးဂိုဟာရဲ့အစီအစဉ်ကိုလက်ခံလိုက်ကြတယ်။ သူ့ခိုးတွေကအစားအသောက်စားရမှာမို့ပျော်နေကြ

တယ်။ ဂိုဟာကသူ့ရဲ့တောဆိတ်ကလေးဆီကိုလှည့်လိုက်ပြီး “တောဆိတ်ကလေးရေမင်းဟာငါ့အတွက်သတင်းပို့ပေးတဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက်ငါ့မိန်းမဆီကိုသွားပြီးဧည့်သည်တွေကိုခေါ်လာမှာမို့သူ့ကိုဟင်းကောင်းကောင်းချက်ထားခိုင်းပါ။” လို့ပြောပြီးတောဆိတ်ကလေးကိုလွှတ်လိုက်တော့တောဆိတ်ကလေးအဝေးကိုထွက်ပြေးသွားတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့ခိုးတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာတောဆိတ်ကလေးဟာဂိုဟာရဲ့ဇနီးဆီကိုပြန်ပြီးသတင်းပို့တာဖြစ်မှာပဲလို့ထင်နေကြတယ်။ သူတို့သုံးယောက်ဟာလယ်ကွင်းထဲကနေအိမ်ကိုပြန်လာကြတယ်။ သူတို့တစ်တွေအိမ်ပြန်ရောက်တော့ဂိုဟာရဲ့ဇနီးသည်ကသူတို့ကိုဧည့်ခံဖို့အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်။

ဂိုဟာဇနီးကပြုံးလိုက်ပြီး “ညနေစာအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး” လို့ပြောတော့သူတို့အားလုံးစားပွဲဘေးမှာထိုင်လိုက်ပြီးထမင်းစပြီးစားတော့တယ်။ ရုတ်တစ်ရက်ထမင်းစားနေရာကဂိုဟာရပ်လိုက်ပြီးသူ့မိန်းမကို “ဒါဘာအစားအစာတွေလဲ” လို့ဒေါသထွက်တဲ့ပုံစံဟန်ဆောင်ပြီးမေးလိုက်တယ်။

ဂိုဟာရဲ့ဇနီးကလည်းထမင်းစားပွဲရှေ့မှာရပ်လိုက်ပြန်တယ်။ သူကတော့ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကယ်ဘဲဒေါသထွက်နေတယ်။ အချိန်အကုန်ခံပြီးသူတို့အတွက်ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ထားရတဲ့အတွက်သူတို့တစ်တွေစားလို့ကောင်းကြမယ်ဆိုတာသူသိတယ်။

ဂိုဟာကသူ့ခိုးနှစ်ယောက်ဆီညွှန်ပြပြီး “ဒီလူတွေဟာငါ့သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။ သူတို့ဟာအရေးကြီးတဲ့လူတွေဖြစ်တဲ့အတွက်ငါဝမ်းသာအားရနဲ့ကြိုဆိုဧည့်ခံထားတာ” လို့စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးအော်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့စားပွဲခုံကိုသူ့လက်နဲ့တအားထုလိုက်ပြီးသူ့ဇနီးကို “ဒီအစားအစာတွေဟာသူတို့အတွက်မကောင်းဘူး” လို့အော်ပြောလိုက်တယ်။

သူ့ဇနီးက “သူတို့အတွက်မကောင်းဘူးလို့ရှင်ဘယ်လိုပြောနိုင်တာလဲ။ ဒီအ

စားအစာတွေဟာလူတိုင်းအတွက်ကောင်းတယ်။ ခါလိအတွက်ပါစားကောင်းတယ်” လို့ပြောပြီးအရမ်းဒေါသထွက်နေတယ်။ ဂိုဟာကသူ့ကိုသတ္တုပြားနဲ့ဆီးအိတ်တွေဝတ်ခိုင်းတဲ့အပြင်သူ့ချက်ထားတဲ့အစားအစာတွေမကောင်းဘူးလို့ညွှန်ပြနေတဲ့အရှေ့မှာရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောဆိုဆက်ဆံတယ်။

အမှန်တစ်ကယ်တော့ဂိုဟာကသူ့ဖုန်းနီးသူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာသိတယ်။ သူ့ဖုန်းကိုဒေါသထွက်နေစေချင်တယ်။ ဂိုဟာနဲ့သူ့ဖုန်းတို့အကြားတစ်ကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ရန်ပွဲဖြစ်တယ်လို့သူ့ခိုးကိုထင်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့်ဂိုဟာကသူ့ဖုန်းဒေါသထွက်တာထက်ပိုပြီးဒေါသထွက်ပြလိုက်ပြီးသူ့ဖုန်းကို “စားလို့မကောင်းတဲ့အစားအစာတွေကိုချက်ရဲပြီးငါ့ကိုလည်းအာခံပြောရဲတာအံ့ဩစရာပဲ။ ကိုယ့်ယောက်ျားအပေါ်ဘယ်လိုယဉ်ကျေးအောင်ဆက်ဆံရမလဲဆိုတာမင်းကိုသင်ပြမယ်။” ပြောပြီးသူ့ခါးကြားကခါးတစ်ချောင်းကိုထုတ်လိုက်ပြီးသူ့ဖုန်းကိုထိုးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့သတိထားပြီးသူ့နဲ့ထိုးလိုက်တယ်။ သူ့ခိုးတွေကလည်းဂိုဟာကသူ့ဖုန်းရဲ့ရင်ပတ်ကိုခါးနဲ့ထိုးလိုက်တာပဲလို့ထင်နေကြတယ်။

အမှန်မှာတော့ဂိုဟာကသူ့မိန်းမရဲ့အင်္ကျီအောက်ကသွေးတွေဖြည့်ထားတဲ့နွားဆီးအိတ်ကိုထိုးပစ်လိုက်တာဖြစ်တယ်။ သူ့ဖုန်းလည်းဘယ်လိုနာကျင်မှုကိုမှမခံစားရဘူး။ နွားဆီးအိတ်အောက်မှာရင်ပတ်ကိုခံထားတဲ့သတ္တုပြားတစ်ပြားရှိနေလို့ဖြစ်တယ်။ သူ့ဖုန်းကိုခါးနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့အခါနွားဆီးအိတ်ထဲကသွေးတွေလျှံကျလာပြီးသူ့မိန်းမလည်းပဲကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုလဲကျသွားတယ်။

သူ့ခိုးတွေမှင်သက်သွားပြီးဘာမှမပြောတော့ဘူး။ သူတို့ကဂိုဟာတစ်ယောက်သူ့မိန်းမကိုသတ်လိုက်ပြီးလို့ထင်နေကြတယ်။ ဂိုဟာက “သူ့ကိုငါသတ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါအရမ်းစိတ်ဆိုးနေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့အခုငါစိတ်အေးသွားပြီ။”

လို့ပြောပြီးသူ့ဘီဒိုထဲကတုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းကိုထုတ်လိုက်တယ်။ တစ်ကယ်ဆိုရင်အဲဒီတုတ်ချောင်းဟာသူ့ဟိုနားဒီနားသွားတဲ့အခါသုံးတဲ့ တုတ်ထောက်ဖြစ်တယ်။ ဂိုဟာကသူ့ဖုန်းရင်ပတ်ကိုတုတ်နဲ့ထိုးလိုက်ပြန် တယ်။ ပြီးတော့ဂိုဟာကသူ့ဖုန်းကို “မိန်းမရေ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကထတော့၊ သေ ခြင်းကထတော့၊ မင်းအပြစ်ကိုငါခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီထ၊ ထ” လို့ပြောတော့သူ့ ဖုန်းကလွဲနေရာကထလာတယ်။

သူမဟာအရင်ကပုံစံအတိုင်းဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သူ့ဘာမှနာကျင်တဲ့ပုံစံမပေါ်ဘူး။ သူ့ခိုးနှစ်ယောက်ဟာသူမကိုကြည့်ပြီးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြတယ်။ သေနေတဲ့လူပြန်ရှင်လာတာကိုသူတို့တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးသေး ဘူး။

သူတို့ကဂိုဟာကို “ကျွန်တော်တို့အလွန်လိမ္မာပြီးသတင်းပို့ပေးတတ်တဲ့ တောဆိတ်ကလေးနဲ့၊ သေတဲ့လူကိုပြန်ရှင်စေတတ်တဲ့တုတ်ချောင်းကိုဝယ် ချင်တယ်” လို့ပြောတယ်။ ဂိုဟာကအံ့သြတဲ့ပုံစံနဲ့ “ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ငါမ ပြောတတ်သေးဘူး။”

သူခိုးကစိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ “တောဆိတ်ကလေးနဲ့တုတ်ချောင်းအတွက်ရွှေပြားအချပ်တစ်ရာပေးဝယ်မယ်။” လို့ပြောတော့ဂိုဟာက “ရွှေပြားအချပ်တစ်ရာလား။ ကောင်းပြီး၊ ငါရောင်းမယ်” ပြောတဲ့အတွက်သူခိုးတွေကရွှေပြားအချပ်တစ်ရာပေးလိုက်တော့ဂိုဟာကသူခိုးကိုသူ့ရဲ့တုတ်ချောင်းပေးလိုက်တယ်။ သူခိုးတွေကဒီတုတ်ချောင်းဟာမျက်လှည့်လုပ်တတ်တဲ့တုတ်ချောင်းလို့ထင်နေကြတယ်။

နောက်ပြီးပုံးထဲမှာထည့်ထားတဲ့တောဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်ကိုပေးလိုက်တယ်။ သူခိုးတွေကလယ်ကွင်းထဲကတွေ့ခဲ့တဲ့တောဆိတ်ကလေးလို့ထင်နေတယ်။ ရွှေပြားအချပ်တစ်ရာကိုဂိုဟာသိမ်းလိုက်ချိန်မှာသူခိုးတွေကလည်းတောဆိတ်နဲ့တုတ်ချောင်းတွေကိုယူသွားတယ်။

သူခိုးများခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း

ပထမပိုင်းမှာသူခိုးနှစ်ယောက်ဟာဝမ်းသာကြတယ်။ သူတို့ဝမ်းသာနေကြတာကသူတို့မှာမျက်လှည့်လုပ်နိုင်တဲ့တုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းရယ်၊ လိမ္မာပါးနပ်တဲ့တောဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်ကိုရတဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာလမ်းလျှောက်ယင်းစကားများလာကြတယ်။ စကားများရတဲ့အကြောင်းကတောဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်နဲ့တုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းပဲရှိတဲ့အတွက်သူတို့နှစ်ယောက်ဘယ်လိုခွဲဝေရမလဲဆိုတာငြင်းခုံကြတယ်။ ဒီလိုငြင်းခုံကြရင်းနဲ့ဒေါသထွက်လာကြတယ်။ သူခိုးတစ်ယောက်ရဲ့ခါးကြားပေါ်မှာခါးကြီးတစ်ချောင်းရှိတယ်။ သူဒေါသထွက်ပြီးခါးကြားထဲကခါးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးသူငယ်ချင်းကိုထိုးပစ်လိုက်တယ်။ ခါးနဲ့အထိုးခံရတဲ့သူခိုးဟာရင်ပတ်ကိုကာကွယ်ပေးမဲ့သတ္တုပြားနဲ့နွားဆီးအိတ်ကိုဝတ်မထားတဲ့အတွက်ခါးဟာသူ့ရင်ပတ်ထဲကူးဝင်သွားပြီးသွေးတွေထွက်လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့မြေကြီးပေါ်မှာလဲကျသေဆုံးသွားရှာတယ်။

သူငယ်ချင်းကိုသတ်မိတဲ့သူခိုးဟာခါးကိုလက်ပေါ်ကိုင်ထားရင်းသေနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကိုမှင်သက်သွားပြီးရပ်ကြည့်နေတယ်။ သူ့အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်မှာသူငယ်ချင်းကိုသူသေစေချင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူဒေါသ ထွက်လို့လုပ်မိရတာဖြစ်တယ်။ အခုသူစိတ်ပြေသွားလို့သူ့မျက်လှည့်တုတ် ချောင်းကိုသတ်ရလိုက်တယ်။ တုတ်ချောင်းကိုကိုင်လိုက်လိုက်ပြီးသေနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကိုတို့လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့လူသေဟာလူသေပါပဲ။ လုံးဝမလှုပ်ရှား လာတော့ဘူး။

ပြီးတော့ဂိုဟာကသူ့မိန်းမကိုတုတ်နဲ့မတို့ခင်မှာတစ်ခုခုပြောနေတာကိုသူခိုး သတ်ရလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ဂိုဟာပြောသလဲဆိုတာမသိဘူး။ အဲဒီစကားဟာ ဂါထာစကားပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့အဲဒီစကားကိုသူဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတာ မသိလို့ဂိုဟာဆီသွားပြီးမေးမယ်ပြီးတော့ဂါထာစကားတွေသင်ခိုင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဂိုဟာကလည်းဒီသူခိုးနှစ်ယောက်ဟာရန်ဖြစ်ပြီးရင်တစ်ယောက်တော့သူ့ ဆီပြန်လာမယ်ဆိုတာသိနေတယ်။ ဒါကြောင့်သူခိုးတွေသူ့ဆီပြန်လာမှာကို မျှော်နေတယ်။ အိမ်မှာလဲရဲသားတွေကိုအဆင်သင့်ခေါ်ထားတယ်။ ရဲသား တွေကိုအခန်းတစ်ခန်းထဲမှာပုန်းခိုင်းပြီးသူခိုးဘာပြောသလဲဆိုတာကိုနား ထောင်ခိုင်းတယ်။

သူခိုးရောက်လာပြီးဂိုဟာကိုသူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ပြောပြတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းကိုဘယ်လိုသတ်မိတယ်ဆိုတာပြောပြတယ်။ သူခိုးကဂိုဟာ ကို “တုတ်ချောင်းရှိနေပေမဲ့လည်းဂါထာမပါရင်တုတ်ချောင်းဟာဘာတန်ဖိုး မှမရှိဘူး။ တုတ်ချောင်းဟာဂါထာပါမှသုံးလို့ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက်ခင်ဗျားရဲ့ ဂါထာစကားသင်ပေးပါ။ တုတ်ချောင်းဝယ်တဲ့အခါဂါထာစကားဟာလဲတုတ် ချောင်းနဲ့အတူပါရမှာဖြစ်တဲ့အတွက်ဂါထာစကားတွေကိုပြောပြပါ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကိုပြန်ပြီးအသက်ရှင်စေချင်ပါတယ်”

ဂိုဟာကတိတ်ဆိတ်နေရာကချောင်းဟန့်သံခပ်ကျယ်ကျယ်ပြုလိုက်တယ်။ ဒီလိုချောင်းဟန့်သံပြုလိုက်တာကအခန်းထဲမှာပုန်းနေတဲ့ရဲသားတွေကိုအပြင်ထွက်လာခိုင်းစေချင်တဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ ဂိုဟာကသူခိုးကို “မင်းကိုငါ ဝါထာစကားတွေသင်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့မင်းကိုရဲသားတွေအရင်ခေါ်သွားမယ်။ မင်းရဲ့အကြောင်းတွေကိုသူတို့အကုန်လုံးကြားပြီးပြီ။ လူတစ်ယောက်ကိုသတ် တဲ့အတွက်မင်းလဲကြိုးစင်တင်ပြီးအသတ်ခံရမယ်”

သူခိုးရဲ့မျက်နှာကိုတစ်ခဏလေးကြည့်ပြီး “ထုံအတဲ့လူကိုစော်ကားတာမ ကောင်းတဲ့အပြုအမူတွေဖြစ်ပေမဲ့တော်တဲ့လူကိုစော်ကားမိရင်မိုက်မဲတဲ့အပြု အမူဖြစ်တယ်ဆိုတာနောက်တော့သိလာရမယ်။ နောက်ဆိုရင်လူတော်တွေ ကိုဘယ်တော့မှမစော်ကားနဲ့”

သူခိုးဟာဂိုဟာရဲ့မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်တော့မှတစ်ချိန်ကသူတို့ရိုက် နှက်ထားခဲ့ပြီးသူ့ရဲ့သိုးကိုခိုးခဲ့တာဂိုဟာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာသိလိုက်ရတယ်။ သူခိုးဟာကြိုးစင်ပေါ်မတက်မှီဂိုဟာရဲ့စကားကိုစဉ်းစားနေတယ်။ နောက်ဆိုရင် တော်တဲ့သူကိုဘယ်တော့မှမလှည့်စားတော့ဘူး။

မေးခွန်းများ

- ၁။ ဘာကြောင့်သူခိုးကဂိုဟာကိုလှည့်စားရသလဲ။
- ၂။ ဘာကြောင့်သူခိုးကသစ်ပင်ကိုလိုချင်ရသလဲ။
- ၃။ သစ်သီးမှည့်လာတဲ့အချိန်မှာသူခိုးတွေဘာကိုတွေ့သလဲ။
- ၄။ ဂိုဟာကသူခိုးတွေသူ့ဆီလာမှာကိုဘယ်လိုသိခဲ့သလဲ။
- ၅။ ဘာကြောင့်ဂိုဟာရဲ့ခါးကသူ့မိန်းမကိုမသေစေခဲ့တာလဲ။
- ၆။ နောက်ဆုံးသူခိုးနှစ်ယောက်ဘာတွေဖြစ်သွားကြသလဲ။

ဂိုဟာဝမ်တဲ့မြည်းတစ်ကောင်

တစ်နေ့မှာဂိုဟာတစ်ယောက်မြည်းတစ်ကောင်ကိုဝယ်ဖို့စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့မြည်းဝယ်ဖို့သူ့မှာပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဒါကြောင့်ခါလိဆီသွားပြီးအကူအညီတောင်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘုရင့်နန်းတော်ကနေခါလိဆီကိုသွားမဲ့တံခါးပေါက်မှာတံခါးစောင့်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူဟာတရားရုံးကိုလာတဲ့သူတွေနန်းတော်ထဲဝင်ထွက်ခွင့်ရဖို့တံခါးဖွင့်ပေးရတယ်။ ဒါပေမဲ့တံခါးစောင့်ဟာဂိုဟာအပေါ်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခဲ့တာကြာခဲ့ပြီ။ ခါလိဆီကစေတနာလက်ဆောင်တွေကိုဂိုဟာအမြဲရတာကိုသူသိပ်မကျေနပ်ဘူး။

ခါလိဆီကစေတနာလက်ဆောင်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုရတော့တံခါးစောင့်ရဲ့မနာလိုတဲ့စိတ်ဟာပိုပြီးအရှိန်ပြင်းလာတယ်။ ဒါကြောင့်ဂိုဟာတစ်ယောက်ခါလိကို

သွားတွေ့ဖို့ သူဝင်ခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။ ဂိုဟာမြည်းလိုချင်တယ်ဆိုတာ သူမသိဘူး။ သူသိတာက ခါလီဆီက ဂိုဟာတစ်ခုခုတောင်းမယ်ဆိုတာပါ။

တံခါးစောင့်က “ခင်ဗျားဟာ သံအမတ်ကြီးခါလီနှစ်သက်တဲ့သူ၊ ကျုပ်က သူ့ ရဲ့တံခါးစောင့်ပါ”

ဂိုဟာက “ခင်ဗျားဟာ ရိုးရိုးတံခါးစောင့်မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ သူယုံကြည် တဲ့တံခါးစောင့်တစ်ယောက်ပဲ။” ဒါပေမဲ့တံခါးစောင့်က မကျေနပ်သေးဘူး။

ပြီးတော့ သူက “ခါလီဆီက စေတနာလက်ဆောင်တွေ အားလုံးခင်ဗျားရတော့ ကျုပ်ဘာမှ မရတော့ဘူး” လို့ပြောတယ်။

ဂိုဟာက “ကျုပ်အပေါ်မနာလိုစိတ်မဖြစ်ပါနဲ့။ မနာလိုစိတ်ဟာ ခင်ဗျားကို အ ကျိုးမပေးဘူး”

တံခါးစောင့်က သူ့ကို “ကျုပ်နန်းတွင်းစာဆိုရှင်မဖြစ်ချင်ဘူး” လို့ဖြေလိုက် တယ်။ သူဟာ အရပ်မြင့်တဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဂိုဟာကို ဖြောင့်ဖြောင့် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။

သူက “တံခါးစောင့်တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ ကျုပ်အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လိုချင်တာက ခင်ဗျားရဲ့ကံတစ်ဝက်ကို ခွဲဝေပေးစေချင်တယ်” လို့ပြော တော့ ဂိုဟာက “ကျုပ်ရဲ့ကံကို ခွဲဝေပေးရမယ်ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောတာလဲ” လို့ပြန်မေးတယ်။

တံခါးစောင့်က “ခါလီဆီက သင်ဘာစေတနာလက်ဆောင်ဘဲရ ကျုပ်ကိုတစ် ဝက်ခွဲပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးရမယ်” လို့ရှင်းပြတယ်။

ဂိုဟာရဲ့စိတ်ထဲမှာ “ငါရတဲ့ဘာစေတနာလက်ဆောင်ဘဲဖြစ်ဖြစ်ဟုတ်လား” တံခါးစောင့်က သူ့ကို “ခင်ဗျားသဘောတူညီပါတယ်ဆိုတဲ့စာကို ရေးပေးပါ”

ဂိုဟာက “ကောင်းပြီး” ဆိုပြီးသဘောတူညီတဲ့စာရေးပြီးလက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့သူပြုံးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့အပြုံးကိုတံခါးစောင့်မတွေ့ခဲ့ဘူး။ သူ့စာကြောင်းက “သံအမတ်ကြီးဆီကဘာလက်ဆောင်ပဲရရသင့်ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးပါမယ်” ဆိုတဲ့စာကြောင်းရဲ့အောက်မှာသူ့နာမည်ရေးထိုးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ဂိုဟာက “ခင်ဗျားလိုချင်တာဒါပဲလား” လို့မေးတော့ တံခါးစောင့်က “ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာအဲဒါပဲ”

ဂိုဟာက “သေချာရဲ့လား”

တံခါးစောင့်က “သေချာတာပေါ့” ဆိုပြီးဝမ်းသာနေတယ်။ ပြီးတော့သူလည်းပဲစာရွက်ပေါ်လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်တယ်။ အခုဂိုဟာတစ်ယောက်ခါလီအခန်းထဲဝင်ခွင့်ရသွားပြီ။ ခါလီဆီကိုဂိုဟာသွားလည်ရင်အမြဲတမ်းအရိုအသေပေးတယ်။ အရာရာအားလုံးအပေါ်ခါလီအာဏာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ဒီတစ်ခါမှာတော့ဂိုဟာတစ်ယောက်ခါလီကိုရိုသေမှုမပြုဘူး။ သူဟာအကြီးအကဲတစ်ယောက်ကိုရိုသေလေးစားမှုမပြုဘူး။

ဒါကြောင့်ဂိုဟာကိုခါလီအံ့ဩသွားလို့ဒေါသနဲ့ “သင်ဘာအလိုရှိသလဲ။ ငါအလုပ်များတယ်။ ဘာကြောင့်ငါ့ကိုလာရှုပ်ရသလဲ” မေးတယ်။

ခါလီရဲ့စကားကိုဂရုမစိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ဂိုဟာတစ်ယောက်အပြင်ကိုပဲကြည့်နေတယ်။ ခါလီကထပ်ပြီး “သင်ဘာလိုချင်သလဲ” ဆိုပြီးစိတ်မရှည်တော့ဘူး။

ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်ကိုတုတ်နဲ့ရိုက်ပါ” လို့ပြန်ဖြေတယ်။

ခါလီက “ဘာလဲ” လို့အလန့်တကြားပြန်မေးတယ်။

သူ့ကြားရတဲ့စကားကိုအံ့ဩနေပြီးမယုံဘူး။ “သင်ဘာပြောသလဲ” လို့ထပ်ပြီးမေးတယ်။

ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်ကိုတုတ်နဲ့အချက်တစ်ရာရိုက်တာလိုချင်ပါတယ်” ပြန်ဖြေ

တော့ခါလိတစ်ကယ်အံ့ဩသွားတယ်။ သူဒေါသထွက်နေပေမဲ့ဂိုဟာကိုသူမ ရိုက်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ဂိုဟာမနာအောင်သူဖြည်းဖြည်းလေးပဲရိုက်တယ်။

ဂိုဟာအချက်ငါးဆယ်အရိုက်ခံရပြီးတဲ့နောက်ခါလိကိုခဏလေးရပ်နားဖို့ တောင်းပန်လိုက်တယ်။ ခါလိလည်းဂိုဟာတောင်းပန်တဲ့အတွက်ခေတ္တခဏ ရပ်လိုက်တဲ့အခါဂိုဟာကသူနဲ့တံခါးစောင့်သဘောတူညီပြီးလက်မှတ်ရေးထိုး ထားတဲ့စာရွက်ကိုပြလိုက်တယ်။ ခါလိဖတ်ကြည့်ပြီးဂိုဟာကိုကြည့်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါ ခါလိဒေါသထွက် တာဂိုဟာကိုမဟုတ်ဘူး။ သူဒေါသထွက်တာတံခါးစောင့်ကိုပါ။

ခါလိက “အစောင့်တွေ” ဆိုပြီးအသံကျယ်ကျယ်နဲ့အော်ခေါ်လိုက်တော့အ စောင့်တွေအမြန်ပြေးလာကြတယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အသံနဲ့ခါလိက “တံခါးစောင့်ကိုအမြန်ခေါ်လာပါ” ပြောပြီးနောက်အစောင့်တွေတံခါးစောင့်ကိုသွားခေါ်ပြီးခါလိဆီခေါ်လာခဲ့တယ်။

ခါလိက “အသင်၊ ဂိုဟာနဲ့သဘောတူထားတာရှိသလား” လို့မေးတော့တံခါး စောင့်ကဝမ်းသာတဲ့မျက်နှာနဲ့ “ရှိပါတယ်။ ဂိုဟာကအရှင်ပေးတဲ့လက်ဆောင် ထဲကတစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်လို့ကတိပေးထားပါတယ်။”

ခါလိက “ကောင်းပြီး” ဆိုပြီးကျယ်လောင်စွာနဲ့ရီလိုက်ပြီး “ဂိုဟာကိုငါ အချက်ငါးဆယ်ရိုက်ပြီးပြီ။ အခုသင့်ရဲ့လက်ဆောင်တစ်ဝက်ကိုယူလို့ရပြီး” လို့ ပြောပြီးဒေါသတကြီးနဲ့ “အစောင့်တွေဒီလူကိုခေါ်သွားပြီးနာနာလေးအချက် ငါးဆယ်ရိုက်ပါ” လို့အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ အစောင့်တွေလည်းနောင်တရနေ တဲ့တံခါးစောင့်ကိုအခန်းထဲကအမြန်ဆုံးခေါ်ထုတ်သွားပြီးအပြစ်ပေးလိုက် တယ်။ ခါလိနှစ်သက်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုမနာလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောက်

စရာကောင်းတဲ့သင်ခန်းစာကိုရရှိလိုက်တယ်ဆိုတာကိုတံခါးစောင့်တစ်ယောက် နားလည်လိုက်တယ်။

ဂိုဟာဘေးနားကလူ

တံခါးစောင့်နဲ့အတူအစောင့်တွေထွက်သွားကြပြီးနောက်ပိုင်းခါလိကဂိုဟာ ကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ဂိုဟာနဲ့ရင်းနှီးဆက်ဆံမှုပြန်ရတော့မှာမို့ခါလိစိတ်အေး သွားပြီးပြီးလိုက်တယ်။ ဂိုဟာတစ်ယောက်တစ်ခုခုလိုချင်နေတာသူသိနေ တယ်။ ဒါကြောင့် “ဘာအတွက်ကျုပ်ကိုလာတွေ့သလဲ” ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်မြည်းတစ်ကောင်ဝယ်ချင်တယ်” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ခါလိခေါင်းညိတ်ပြီး “အင်းဟုတ်တယ်။ လူတိုင်းမှာမြည်းရှိဖို့သင့်တယ်။” ဂိုဟာက “မြည်းဝယ်ဖို့ကျွန်ုပ်မှာပိုက်ဆံမရှိပါဘူး” ပြောတော့ ခါလိက “သင်လိုချင်တဲ့ပိုက်ဆံကျွန်ုပ်ပေးမယ်” ပြောတော့ခါလိကိုဂိုဟာကျေး ဇူးတင်စကားပြောပြီးအရိုသေပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ဝမ်းသာစွာနဲ့ဈေးတန်းထဲကိုဝင်သွားလိုက်တယ်။ လူတစ်ယောက် မြည်းရောင်းနေတာတွေ့ရတယ်။ မြည်းဟာတစ်ကောင်လုံးဖြူဖွေးနေပြီးအရမ်း လှနေလို့သူသိပ်ချစ်သွားတယ်။

ဂိုဟာမြည်းဝယ်ပြီးအိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူအထင်ကြီးနေတယ်။ လမ်းပေါ်ကလူတွေဟာဂိုဟာနဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့မြည်းဖြူလေးကိုကြည့် နေကြတယ်။ ဂိုဟာကသူ့မြည်းလေးကိုအရမ်းချစ်လို့မြည်းလေးနဲ့တစ်ခန်း တည်းအတူတူအိပ်တယ်။ မြည်းလေးအကြောင်းကိုလူတိုင်းသိနေကြတယ်။ မြို့ထဲကလူတွေလည်းသူ့မြည်းအကြောင်းပဲပြောနေကြတယ်။ သူတို့လည်း ဖြူဖွေးပြီးသိပ်လှတဲ့မြည်းလေးကိုချစ်ကြတယ်။

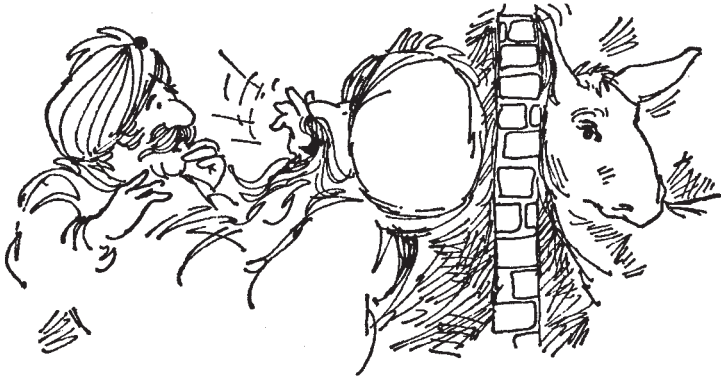
တစ်နေ့မှာဂိုဟာရဲ့အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ခရီးထွက်ရမယ်။ သူဟာအခြားရွာတစ်ရွာကအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်မှာမို့ သူ့ခရီးစဉ်ကိုတင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာဂိုဟာရဲ့ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့မြည်းလှလှလေးကိုစီးသွားရင်အမျိုးသမီးရွာကလူတွေသူ့ကိုအထင်ကြီးပြီးကောင်းမွန်စွာနဲ့ဆက်ဆံကြမှာပဲ။ ဒါကြောင့်ဂိုဟာနဲ့သွားတွေ့ပြီးအခြားရွာတစ်ရွာကို သွားဖို့သူ့ရဲ့ခရီး စဉ်ကိုပြောပြပြီးဂိုဟာရဲ့မြည်းကိုငှားတယ်။

ဂိုဟာတစ်ယောက်ငြိမ်သက်စွာနဲ့နားထောင်နေတယ်။ အဲဒီရွာကိုသွားတဲ့လမ်းဟာဆိုးတယ်ဆိုတာသူသိတယ်။ ဒါကြောင့်သူ့မြည်းအတွက်သူစိတ်ပူနေတယ်။ အဲဒီအမျိုးသားဟာထပ်ပြီးတော့ “ကျေးဇူးပြုပြီးခင်ဗျားရဲ့မြည်းကိုငှားပါလား” လို့ထပ်ပြီးတောင်းပြန်တယ်။ သူ့ကိုဂိုဟာသေသေချာချာကြည့်ပြီး “မြည်းဒီမှာမရှိဘူး။”

တစ်ခဏလေးမှာအိမ်နောက်ဖေးကမြည်းအော်သံကိုသူတို့ကောင်းကောင်းကြားနေရတယ်။ အမျိုးသားဟာအံ့သြသွားပြီး “အဲဒီမြည်းဟာခင်ဗျားရဲ့မြည်းမဟုတ်ဘူးလား” လို့မေးတယ်။ ဂိုဟာကမြည်းအော်သံမကြားတဲ့ပုံစံနဲ့အမျိုးသားကို “ခင်ဗျားဘာပြောနေတာလဲ” လို့မေးတယ်။

အမျိုးသားကစိတ်ရှည်စွာနဲ့ “ကျုပ်တို့ကြားနေတာခင်ဗျားရဲ့မြည်းအော်သံမဟုတ်ဘူးလား” မေးတော့ ဂိုဟာက “ဘာမေးနေတာလဲ။ မြည်းဒီမှာမရှိဘူးလို့ခင်ဗျားကိုကျုပ်ပြောပြီးပြီးမဟုတ်လား” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ အမျိုးသားကမြည်းအော်သံကိုသေသေချာချာကြားရပေမဲ့ဂိုဟာစကားကြောင့်သူဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။

ဂိုဟာကဆက်ပြီး “ကျုပ်ကိုပြောပါ။ ခင်ဗျားဘာကိုယုံသလဲ။ မြည်းကိုလား။ ကျုပ်ကိုလား” ပြောတော့ အမျိုးသားက “ကောင်းပြီး” လို့ပြောပြီးသူဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဂိုဟာကဆက်ပြီး “ကျုပ်ကိုလာတွေ့တာဘာအတွက်ကြောင့်လဲ။ ခင်ဗျားလာ တာကျုပ်မြည်းငှားဖို့လား။ ကျုပ်မြည်းအော်သံနားထောင်ဖို့အတွက်လား။

ဒီမှာနားထောင်ပါ။ မြည်းအော်သံကိုကြားချင်ရင်ရတယ်။ မြည်းအော်သံထက် ကောင်းတဲ့အသံဆယ်ဆနဲ့ကျုပ်အော်တတ်တယ်။ ကဲခင်ဗျားနားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးလား” ဆိုပြီးဂိုဟာမိုးကောင်းကင်ပေါ်ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့ “ဟီးဟား ...ဟီးဟား...ဟီးဟား” အော်လိုက်တော့ တယ်။

မေးခွန်းများ

- ၁။ ဂိုဟာတစ်ယောက်တံခါးစောင့်နဲ့ဘာကတိပေးထားကြသလဲ။
- ၂။ ဂိုဟာကခါလိရိုက်နေတာကိုဘာကြောင့်နားခိုင်းသလဲ။
- ၃။ ဘာကြောင့်ဂိုဟာကသူ့မြည်းကိုအခြားသူတစ်ယောက်နဲ့မငှါးချင်တာလဲ။
- ၄။ မြည်းအော်သံကိုအမျိုးသားကြားမိတာအမှန်တစ်ကယ်ပဲလား။

မိခင်နှိကလေး

တစ်နေ့မှာဂိုဟာကသူ့ရဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့မြည်းဖြူကလေးကိုစီးပြီးခရီးထွက်တယ်။ မြည်းဖြူလေးကိုတစ်မနက်လုံးစီးတဲ့အတွက်နေမြင့်လာတဲ့အချိန်မှာ မြည်းကလေးဟာမောလာပြီးမွန်းတည့်ချိန်ရောက်တော့နေကလည်းအရမ်းပူလို့မြည်းကလေးရေဆာလာတယ်။ မြည်းကလေးကမောပြီးရေလဲဆာတဲ့အတွက်ဂိုဟာရဲ့အိမ်ရောက်ခါနီးရေတွင်းတစ်တွင်းဘေးကိုရောက်တော့မြည်းကလေးဟာတုတ်တုတ်မျှမပူပူတော့ဘူး။ ရေတွင်းထဲကရေကိုသူ့အရမ်းသောက်ချင်နေတယ်။

ဒါကြောင့်မြည်းပေါ်ကဂိုဟာဆင်းပြီးသူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ကိုသွားတယ်။ သူငယ်ချင်းဟာသစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာလှဲအိပ်နေပြီးသူ့ကိုယ်ကိုယ်ပင်တောင်နဲ့ယက်ခပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ရေသောက်လိုက် ယက်ခပ်လိုက်နဲ့အရမ်းပူအိုက်တာကိုခံစားနေရတယ်။

ဂိုဟာကသူငယ်ချင်းကိုအေးအေးဆေးဆေးကြည့်နေတယ်။ ယပ်တောင်ဟာခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အပြင်ဖက်ကိုအေးစေပြီးရေအေးဟာခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အတွင်းပိုင်းကိုအေးစေတယ်ဆိုတာသိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့သူ့မြည်းကလေးနေပူထဲမှာစိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ရေသောက်ဖို့စောင့်နေတယ်ဆိုတာသိနေတယ်။

ဂိုဟာက “ခဏလေးခွင့်ပြုပါ။”
သူငယ်ချင်းက “ပြောပါ” လို့ပြောပြီးသူ့ကိုယ်သူယက်ခပ်လိုက်ရေသောက်လိုက်နဲ့မပြီးနိုင်ခဲ့လို့ဂိုဟာက “ငါ့မြည်းအပြင်မှာရှိတယ်။”
သူငယ်ချင်းကအံ့ဩစွာနဲ့ “ဟုတ်လား”

ဂိုဟာက “ငါ့မြည်းရေဆာနေတယ်။” လို့ပြောတော့
သူငယ်ချင်းက “ဟုတ်တာပေါ့” လို့ပြောပြီးရေသောက်လိုက်တယ်။
နွေရာသီဖြစ်တဲ့အတွက်အရမ်းရေဆာတဲ့နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။

သူငယ်ချင်းက “အပြင်မှာရေတွင်းရှိတယ်” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။
ဂိုဟာက “ငါသိတယ်။ မြည်းကလေးလည်းသိတယ်။ ဒါကြောင့်သူ့အပြင်မှာ
စောင့်နေတယ်” လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သူငယ်ချင်းက “မင်းမြည်းဟာတော်တဲ့မြည်းကလေးပဲ။” ပြောတော့
ဂိုဟာက “ငါ့မြည်းကလေးကိုရေတွင်းထဲကရေတိုက်လို့မရဘူး။”
သူငယ်ချင်းက “ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့အံ့ဩစွာနဲ့မေးလိုက်တယ်။
ဂိုဟာက “ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ငါရေထည့်ဖို့အိုးမရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ”
သူငယ်ချင်းက “မှန်တာပေါ့။ ရေထည့်ဖို့မင်းအိုးတစ်လုံးလိုနေတယ်” လို့ပြန်
ပြောတယ်။

ဂိုဟာကဝမ်းသာစွာနဲ့ “မင်းမှာအိုးရှိသလား။” မေးတော့
သူငယ်ချင်းက “ရှိတယ်” လို့ဖြေပြီးလက်ယာလက်နဲ့သူ့ကိုယ်ကိုယက်ခပ်နေ
ပြီး “အိုးဟိုမှာရှိတယ်” ဆိုပြီးလက်ဝဲလက်နဲ့စားပွဲပေါ်ကအိုးကိုညွှန်ပြနေ
တယ်။

ဂိုဟာက “မင်းအိုးကိုငါ့ငါးလို့ရမလား။” မေးတော့
သူငယ်ချင်းက “ရတာပေါ့” လို့ဖြေလိုက်တော့အိုးတစ်လုံးနဲ့ဂိုဟာအပြင်ကို
ထွက်လာတဲ့နောက်မှာသူငယ်ချင်းက “ပူလောင်တဲ့နေဟာရေကိုမွေးဖွားစေ
ပြီးအိုးကရေကိုမွေးဖွားစေတယ်” လို့အော်ပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ပညာရှိစကားကိုပြောတတ်တဲ့လူတော်တစ်ယောက်လို့သူ့ကိုယ်သူ
အထင်ကြီးနေပြီးဝမ်းသာနေတယ်။ ခြံအပြင်ရောက်တော့ဂိုဟာက “မင်းရဲ့

ပညာရှိစကားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့စိတ်ထဲမှာပြောမိတယ်။ ပြီးတော့ အိုးထဲရေဖြည့်လိုက်ပြီးသူ့မြည်းကလေးကိုရေတိုက်တယ်။ မြည်းရေသောက် ပြီးပေမဲ့ဂိုဟာကသူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အိုးကိုပြန်မပေးပဲအိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းအိုးကိုရေဖြည့်ပြီးမြည်းကိုရေတိုက်တယ်။

သူငယ်ချင်းရဲ့စကားကိုပြန်သတိရတဲ့အတွက်ဂိုဟာက “မြည်းဖြူလေးလာလေ။ အိုးထဲမှာရေလာသောက်ပါ။ ပြီးတော့ဘယ်သူမွေးဖွားလာသလဲဆိုတာကြည့်ကြရအောင်” လို့ပြောပြီးတစ်ပတ်အကြာမှာလူတစ်ယောက်တံခါးလာခေါက်လို့ကြည့်လိုက်တော့သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းက “မင်းအိမ်မှာရှိပါ့မလားဆိုပြီးငါစိုးရိမ်နေတယ်”

ဂိုဟာက “ဘာကြောင့်ဒီလိုထင်ရသလဲ” လို့မေးတယ်။ သူငယ်ချင်းက “အိုးကိုမင်းပြန်လာမပေးသေးလို့ငါ့စိတ်ထဲမှာမင်းခရီးထွက်နေတယ်လို့ထင်နေတာ။ အခြားဘာထူးခြားတာရှိသလဲ” မေးတော့ ဂိုဟာက “မင်းမေးလို့ငါဖြေမယ်။ အိုးကလေးမွေးပြီးလို့မင်းထင်မှာဘဲနော်” သူငယ်ချင်းကသူ့ပြောခဲ့တဲ့စကားကိုမေ့သွားတဲ့အတွက် “အိုးကလေးမွေးတယ်ဟုတ်လား။ မင်းဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ပြောတာလဲ” လို့မေးတယ်။

ဂိုဟာက “အိုးကလေးမွေးတတ်တယ်လို့မင်းပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား” လို့ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ပြန်မေးတယ်။ ဒါနဲ့သူငယ်ချင်းကသူ့ပြောခဲ့တဲ့စကားကိုသတိရပြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

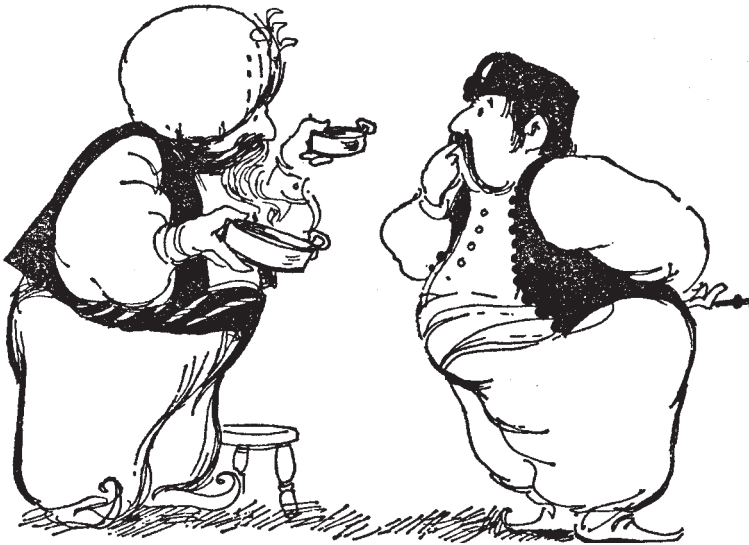
ဂိုဟာက “မင်းပြောတဲ့စကားဟာမှန်လဲမှန်တယ်။ မှားလဲမှားတယ်” သူငယ်ချင်းကဂိုဟာဘာပြောမလဲဆိုတာတိတိဆိတ်စွာနဲ့နားထောင်နေတယ်။

ဂိုဟာက “မင်းကိုငါပြစရာတစ်ခုရှိတယ်” ပြောပြီးမီးဖိုချောင်ထဲဝင်သွားတယ်။

သူပြန်ထွက်လာတော့သူ့လက်ထဲမှာအိုးတစ်လုံးပါလာတယ်။ အဲဒီအိုးထဲမှာ အိုးသေးသေးလေးတစ်လုံးရှိနေတယ်။

သူ့သူငယ်ချင်းကအံ့သြပြီး “ဒါတာလဲ” လို့မေးတယ်။

ဂိုဟာက “အိုးကလေးမွေးတာလေ။ အိုးမကြီးဟာအိုးကလေးကိုပဲမွေးမှာပေါ့။ မင်းကအိုးကိုဘာမွေးစေချင်တာလဲ” လို့မေးတယ်။

သူ့သူငယ်ချင်းကအိုးကြီးနဲ့အိုးကလေးကိုကြည့်ပြီးဝေဝဝါဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့သူက “အိုးအငယ်ကလေးတစ်လုံးဟာငဲ့အိုးမဟုတ်ဘူး။”

ဂိုဟာက “ဘာပြောတယ်။ မင်းဟာမဟုတ်ဘူးဟုတ်လား။ ဒီအိုးဟာတစ် ကယ်ပဲမင်းဟာဖြစ်တယ်။ ကလေးဟာမိခင်နဲ့သက်ဆိုင်သလိုပဲအိုးကြီးဟာ အိုးကလေးနဲ့သက်ဆိုင်တယ်။ ဒီအိုးကြီးဟာမင်းရဲ့အိုးဖြစ်ပြီးဒီအိုးကလေးကို မွေးခဲ့တယ်။ ဒီအိုးဟာလဲမင်းရဲ့အိုးဖြစ်တယ်။ မင်းအိုးနှစ်လုံးစလုံးယူလိုက်ပါ” လို့ပြောတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းကဂိုဟာရှေ့မှာခေါင်းငုံ့ပြီးရပ်နေတယ်။ အဲဒီ

နောက်ဂိုဏ်းကိုကြည့်ပြီး “သူငယ်ချင်းရယ်မင်းဟာတော်တော်ရိုးသားတယ် ဆိုတာငါသိပြီ။ ဘယ်အိမ်မှာမှအိုးတွေမွေးတာငါမကြားခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းရဲ့အိမ် ပေါ်မှာဘုရားသခင်ကျေးဇူးတော်ကျရောက်ပါစေသောင့်”

အိုးသေဆုံးသွားခြင်း

အဲဒီလူဟာအိုးနှစ်လုံးကိုယူပြီးအိမ်ပြန်လာတယ်။ နောက်မကြာခင်မှာဂိုဏ်း တစ်ယောက်အိုးလိုလာပြန်တယ်။ သူ့ရဲ့မြည်းဟာအခြားအိုးတွေထဲမှာရေ သောက်ဖို့ငြင်းဆန်တယ်။ သူဟာသူ့မြည်းကိုအရမ်းချစ်တဲ့အတွက်သူ့မြင်း လိုချင်တာကိုအကုန်လုံးလုပ်ပေးတယ်။ အဲဒါကြောင့်အိုးသစ်နဲ့ရေသောက် ချင်တဲ့မြည်းအတွက်သူ့သူငယ်ချင်းဆီကိုသွားပြန်တယ်။ သူငယ်ချင်းကသူ့ကို အပြုံးနဲ့ကြိုဆိုလိုက်ပြီး “ကဲသူငယ်ချင်းမင်းကိုဘာလုပ်ပေးရမလဲပြောပါ” ဂိုဏ်းက “တစ်ခုရှိတယ်။ မင်းအိုးကိုထပ်ငှားလို့ရမလား?”

သူငယ်ချင်းက “ငှားလို့ရတာပေါ့။ ဘယ်အလုံးကိုလိုချင်သလဲ။ အိုးမကြီးလား။ အိုးကလေးလား?” မေးတော့ဂိုဏ်းကတစ်အောင့်လေးစဉ်းစားပြီး “အိုးမကြီး” လို့အဖြေပြန်ပေးတယ်။ ဂိုဏ်းကအိုးကြီးတစ်လုံးကိုယူပြီးအိမ်ကိုပြန်လာ တယ်။ ဒီလိုနေလာခဲ့တာတစ်လလောက်ကြာသွားတယ်။

သူငယ်ချင်းကသူ့ရဲ့အိုးသေးလေးကိုသုံးနေပေမဲ့အိုးကြီးကိုပဲသုံးလို့ကောင်း တဲ့အတွက်ဂိုဏ်းပြန်ပို့မဲ့အိုးကြီးကိုနေ့တိုင်းမျှော်နေမိတယ်။ ဒါကြောင့်သူ့ ရဲ့အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှာဂိုဏ်းကိုနေ့တိုင်းစောင့်မျှော်နေတယ်။ တံခါးပေါက် မှာသူ့စောင့်နေတာဂိုဏ်းတွေ့ရင်သူ့ကိုအိုးပြန်လာပေးဖို့သတိရမှာပဲလို့သူ ထင်နေမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ဂိုဏ်းတစ်ယောက်သူ့အိမ်ရှေ့ကိုဖြတ်သွားတာသူတစ်ခါမှမတွေ့ရ တော့ဘူး။ ဂိုဏ်းနဲ့သူ့ရဲ့မြည်းကိုအဝေးကမြင်တွေ့ခဲ့တာအခေါက်ပေါင်းမနည်း

တော့ဘူး။ ပြီးတော့သူ့အိုးကြီးကိုဂိုဟာကမြင်းကုန်းနီးပေါ်မှာချည်ထား
တာတွေ့ရတယ်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ဂိုဟာပြန်ပို့မဲ့အိုးကိုမျှော်ယင်းရက်တွေ
ကျော်လွန်လာခဲ့တယ်။ အပတ်ပေါင်းလည်းများလာခဲ့ပြီ။

သူ့အိုးကြီးကိုဂိုဟာလာမပို့သေးတဲ့အတွက်သူ့အရမ်းဒေါသထွက်ပြီးဂိုဟာ
အိမ်ကိုလိုက်သွားတယ်။ ဂိုဟာအိမ်ရောက်တော့ဂိုဟာကသူ့ကိုနေရာထိုင်
ခင်းပေးပြီးရေအေးအေးနဲ့ဧည့်ခံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့သူတို့နှစ်ယောက်
ရာသီဥတုတွေပူပြင်းနေသေးတဲ့အကြောင်းတွေ၊ အရင်တစ်လကလောက်
သိပ်မပူတော့တဲ့အကြောင်း၊ အလာပသလာပတွေပြောကြပြီးတစ်အောင့်
လေးကြာတော့ရေတစ်ယောက်တစ်ခွက်စီပြိုင်တူသောက်လိုက်ကြတယ်။
ပြီးတော့ဂိုဟာရဲ့သူငယ်ချင်းက “ဟုတ်တယ်။ တို့နှစ်ယောက်နောက်ဆုံးတွေ့
ခဲ့ကြတာအရင်တစ်လကဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” ပြောတော့
ဂိုဟာက “ဟုတ်တယ်။ အရင်တစ်လကပဲ”

သူငယ်ချင်းကချောင်းဟန့်သံပြုပြီးဂိုဟာကို “မင်းရဲ့မြည်းတစ်ကောင်ကျန်း
ကျန်းမာမာရှိရဲ့လား” မေးတော့
ဂိုဟာကအပြုံးနဲ့ “အိုး...ကျန်းမာပါတယ်” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။
သူငယ်ချင်းကဆက်ပြီး “ငါ့စိတ်ထင်မင်းမြည်းရေတော်တော်သောက်မှာ
ပဲနော်”
ဂိုဟာက “သောက်တာပေါ့” လို့ထောက်ခံလိုက်တယ်။ ဂိုဟာတစ်ယောက်
ရင်းရင်းနီးနီးစကားပြောနေပေမဲ့အိုးအကြောင်းပြောမိမှာကိုအရမ်းသတိထား
နေတယ်။

နောက်ပိုင်းသူ့သူငယ်ချင်းက “ကျေးဇူးပြုပြီး” လို့ပြောပြီးဘာဆက်ပြောရမှန်း
မသိတော့ဘူး။ သူ့ပါးနှစ်ဖက်နီရဲလာပြီးမျက်နှာလဲထူပူလာတယ်။

နောက်ပိုင်းအရဲစွန့်ပြီး “ငါ့ဆီကမင်းအိုးတစ်လုံးငါးထားတယ်မဟုတ်လား”
ဂိုဟာက “ဟုတ်တယ်။ မင်းအိုးကိုငါ့ငါးထားတယ်” လို့ပြန်ဖြေတယ်။
သူငယ်ချင်းက “ကောင်းပြီး။ ငါ့အိုးကိုပြန်ပေးလို့ရမလား” မေးတော့
ဂိုဟာက “မင်းကိုငါပြန်ပေးချင်ပေမဲ့ပေးလို့မရသေးဘူး” ဆိုတဲ့အတွက်
သူ့သူငယ်ချင်းကမတ်တတ်ရပ်ပြီး “ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့မေးတော့
ဂိုဟာကဝမ်းနည်းတဲ့ပုံစံနဲ့ “အိုးသေသွားပြီး” လို့ဖြေလိုက်တယ်။ ဂိုဟာပြန်
ပို့မဲ့အိုးကိုတစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ်စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့မျှော်နေတဲ့သူငယ်ချင်းကဒေါသ
ထွက်သွားပြီး “မင်းဘာပြောတာလဲ” အော်မေးလိုက်တယ်။
ဂိုဟာကခပ်မြန်မြန်နဲ့ “ဟုတ်တယ်။ အိုးသေပြီး” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

သူ့သူငယ်ချင်းက “ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး” ဆိုပြီးဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့လို့
စားပွဲခုံကိုလက်သီးနဲ့တအားထုလိုက်ပြီး “ငါလုံးဝမယုံဘူး။ ဒီအိုးဟာကြေးနီ
နဲ့လုပ်ထားတဲ့အိုးကောင်းတစ်လုံးဖြစ်တယ်။ ငါ့ကြေးအိုးကိုအခုချက်ချင်းပြန်
ပေးပါ” လို့အော်ပြောတယ်။
ဂိုဟာက “မင်းကိုငါပေးလို့မရဘူး။ သေနေတဲ့အိုးတစ်လုံးကိုငါဘယ်လိုပြန်ပေး
လို့ရမလဲ”

သူငယ်ချင်းက “ဒီလောက်အသားကောင်းတဲ့အိုးတစ်လုံးသေတယ်ဆိုတာ
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”
ဂိုဟာက “မင်းသေချာသလား” လို့မေးတော့
သူငယ်ချင်းက “အရမ်းသေချာတာပေါ့” လို့ပြန်ဖြေတယ်။
ဂိုဟာက “အရင်တစ်ခါအိုးကလေးမွေးခဲ့တာကိုမင်းသတိရသေးသလား။”
သူ့သူငယ်ချင်းက “အင်း ... သတိရတယ်”
ဂိုဟာက “အဲဒီတုန်းကအိုးမကြီးနဲ့အိုးကလေးကိုမင်းလက်ခံခဲ့တယ်မလား”
သူ့သူငယ်ချင်းက “ဟုတ်တယ်”

အဲဒါနဲ့ဂိုဟာက “အိုးမွေးလာတာကိုမင်းယုံတယ်မဟုတ်လား” မေးတော့သူ့
ငယ်ချင်းကသူ့ကိုအံ့ဩစွာနဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာဂိုဟာသူ့ကိုနောက်ပြောင်နေတာလားလို့စဉ်းစားနေပြီး “ငါ့အိုး
ကိုပြန်လိုချင်တယ်” ဆိုပြီးဂိုဟာကိုအနူးအညွတ်တောင်းပန်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့သူက “ငါ့အိုးပြန်မပေးဘူးဆိုရင်မင်းကိုတရားရုံးခေါ်သွားရမယ်”
ဂိုဟာက “ကောင်းတာပေါ့။ အိုးတစ်လုံးအတွက်ဒီလောက်ပြဿနာဖြစ်နေ
ရင်တရားရုံးကိုဆုံးဖြတ်ခိုင်းမယ်။ တရားရုံးကစီရင်ချက်ချတာကောင်းပါ
တယ်”

ဒါကြောင့်သူတို့နှစ်ယောက်ဟာတရားသူကြီးဆီသွားပြီးတရားစီရင်ချက်ချမဲ့
ရက်ကိုစောင့်နေတယ်။ တရားစီရင်ချက်ချတဲ့နေ့မှာတရားသူကြီးကဂိုဟာတို့
ပြောပြတဲ့အိုးအကြောင်းကိုသေသေချာချာနားထောင်နေတယ်။ အိုးတစ်
လုံးရဲ့အကြောင်းဟာရှည်လျားပေမဲ့တရားသူကြီးရဲ့စီရင်ချက်ကတိုတောင်း
တဲ့အချိန်အတွင်းမှာပြီးသွားတယ်။

တရားသူကြီးက “မွေးဖွားလာတဲ့အရာအားလုံးဟာသေတတ်တာချည်းဘဲ။
အိုးတစ်လုံးဟာကလေးမွေးတတ်သလိုသေတတ်ရမှာပေါ့” လို့ပြောတယ်။
တရားစီရင်ချက်ချပြီးတဲ့နောက်လူတိုင်းဟာကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်ကြပြီးဂိုဟာက
အိုးကြီးတစ်လုံးကိုအပိုင်ရလိုက်တယ်။

မေးခွန်းများ

- ၁။ ဘာကြောင့်ဂိုဟာကသူ့သူငယ်ချင်းအိုးကိုငှါးချင်ရသလဲ။
- ၂။ သူ့သူငယ်ချင်းကိုအိုးနှစ်လုံးပေးတဲ့အခါမှာဂိုဟာဘာတွေပြောသလဲ။
- ၃။ သူ့သူငယ်ချင်းကအိုးအတွက်ဘယ်လိုစီရင်ချက်ချပေးတာခံခဲ့ရသလဲ။

အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ညတစ်ည

ဘက်ဒက် (Baghdad) နဲ့နီးတဲ့ခရိုင်တစ်ခုမှာစပ်ဘ (Saba) ဆိုတဲ့သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့မှာကြီးကျယ်ခန်းနားတဲ့အိမ်တစ်လုံးရှိပြီးအစေခံတွေ လည်းအများအပြားရှိပြီးဖုန်းချောချောလှလှလေးတစ်ယောက်လည်းရှိ တယ်။ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစအချိန်မှာသူ့ဖုန်းကသူ့ယောက်ျားသူဌေးကြီး ကိုတော်တော်ချစ်ရှာတယ်။ သူ့ယောက်ျားအပြင်ထွက်ရင်သူ့ယောက်ျားပြန် လာမဲ့အချိန်ကိုအမြဲစောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့အခုတော့အရာရာဟာပြောင်း လဲကုန်ပြီ။

စပ်ဘ (Saba) ကိုသူ့ဖုန်းကမကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တော့ဘူး။ ပြီးတော့သူ စားချင်တဲ့အစားအစာတွေကိုလည်းအဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးမထားတော့ဘူး။ အိမ်ကိုလည်းသန့်ရှင်းစွာမထားတော့ဘူး။ ယောက်ျားအိမ်ပြန်လာတာကို လည်းမစောင့်တော့ဘူး။ သူ့ယောက်ျားအိမ်မှာရှိသလားဒါမှမဟုတ်အပြင် သွားသလားဆိုတာကိုသတိမထားမိတော့ဘူး။ စပ်ဘကသူနဲ့စကားပြောရင် လည်းနားထောင်တဲ့ပုံစံမပြတော့ဘူး။

ဒါကြောင့်သူဌေးကြီးဟာဂိုဟာဆီအကြံဉာဏ်တောင်းကြည့်တယ်။ ဘာဖြစ် သလဲဆိုတော့ဂိုဟာကပညာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာသူသိတယ်။ ဂိုဟာကိုသူ့ဖုန်းအကြောင်းပြောပြတယ်။ သူ့ဖုန်းဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားပုံနဲ့ သူ့ဖုန်းကြိုက်တာတွေဝယ်ပေးဖို့ငွေရှိပေမဲ့သူ့ဖုန်းကသူ့ကိုဂရုမစိုက်တော့ဘူး။

သူကဂိုဟာကို “ဘာကြောင့်ကျွန်တော့်ဖုန်းပြောင်းလဲသွားသလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်လာခဲ့သလဲ” လို့မေးတယ်။

ပညာရှိဂိုဟာတစ်ယောက်ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကိုသိတယ်။ သူမပြောချင်ပေမဲ့ အမှန်အတိုင်းကိုသူပြောရမှာဘဲ။

ဂိုဟာက “သင့်ကိုသင့်ဇနီးကမချစ်တော့ဘူး။ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုချစ်နေတယ်” လို့ပြောတော့စပ်ဘတိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ သူ့ဇနီးချော လေးဟာအခြားယောက်ျားကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာသူမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေ တယ်။

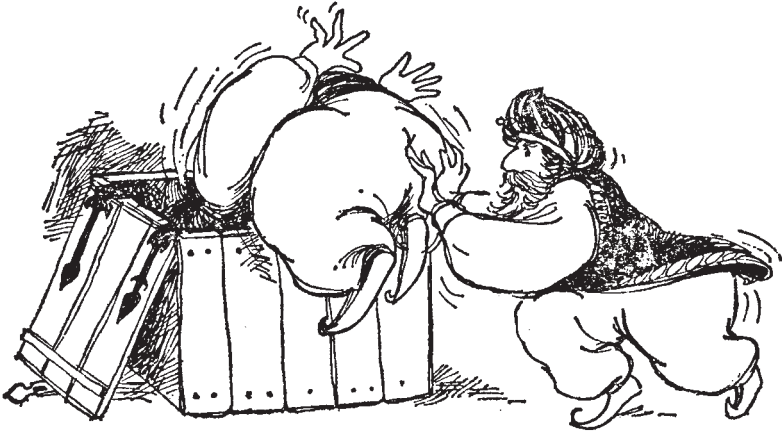
ဂိုဟာက “ဒါဟာအမှန်တစ်ကယ်ပဲ။ သင်သိထားတာကောင်းတယ်။ ဒါမှ သင်ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမလဲဆိုတာသိမယ်” လို့ထပ်ပြောပြန်တယ်။

စပ်ဘတစ်ယောက်ဂိုဟာပြောတာတွေကိုမယုံဘူးလို့ငြင်းဆန်ပြီးဂိုဟာရဲ့ အိမ်ကထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ဂိုဟာရဲ့စကားကိုပြန်စဉ်းစားတော့ဂိုဟာ စကားဟာအမှန်ပဲဆိုတာသူသိတဲ့အတွက်သူအရမ်းစိတ်ညစ်နေတယ်။

ဘာကြောင့်ဂိုဟာကသူ့ဇနီးဟာအခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုချစ်နေ တယ်လို့ပြောနိုင်ရလဲဆိုတာစဉ်းစားနေမိတယ်။

နောက်တော့သူ့စိတ်ထဲမှာ “ဂိုဟာသိမှာပေါ့။ သူ့ကိုငါ့မိန်းမကချစ်နေတာ ကိုး” လို့စဉ်းစားမိပြီးသူ့ဒေါသတွေကဂိုဟာအပေါ်စုပြုံရောက်သွားတော့ တယ်။ ဒါကြောင့်အစီအစဉ်တစ်ခုကိုစပ်ဘကဆွဲလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ လည်း “ဂိုဟာကိုပညာပေးရမယ်” လို့ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

နောက်ပြီးသူ့ရဲ့အစေခံတွေကိုလူဝင်လို့ဆန့်နိုင်တဲ့သေတ္တာကြီးကြီးတစ်လုံးပြင် ထားခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့အဲဒီသေတ္တာကိုဂိုဟာဆီယူသွားခိုင်းတယ်။ စပ်ဘ ကဂိုဟာအိမ်ကိုတိတ်တဆိတ်ခိုးသွားပြီးဂိုဟာရဲ့အိမ်ခန်းထဲမှာပုန်းနေလိုက် တယ်။ သေတ္တာရောက်လာတဲ့အချိန်မှာဂိုဟာကသေတ္တာကိုကြည့်နေတယ်။ သေတ္တာထဲမှာဘာရှိနေတာလဲဆိုတာကိုသိချင်လို့သေတ္တာကိုဖွင့်ကြည့်လိုက် တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာအခန်းထောင့်မှာပုန်းနေတဲ့စပ်ဘကအလျင်အမြန်ထွက်လာပြီးဂိုဟာကိုသေတ္တာထဲဆောင့်သွင်းလိုက်တယ်။ ပြန်းကန်မို့ဂိုဟာတစ်ယောက်ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဆိုတာမသိခင်လေးမှာပဲစပ်ဘကသူ့ကိုသေတ္တာထဲထိုးသွင်းပြီးသေတ္တာအဖုံးကိုပိတ်လိုက်တယ်။

ဂိုဟာရဲ့အိမ်ဘေးမှာချောင်းတစ်ချောင်းရှိတယ်။ စပ်ဘရဲ့အစေအပါးတွေဟာသေတ္တာကိုချောင်းထဲပစ်ချလိုက်တယ်။ စပ်ဘရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ “ဒါဟာဂိုဟာရဲ့နေကံဆုံးနေ့ပဲ။ ဒါဟာငါ့ရဲ့အပြစ်ပေးစီရင်ချက်ပဲ။”

ဒါပေမဲ့သေတ္တာဟာရေထဲမှာမြုပ်မသွားပဲရေပေါ်မှာပေါ်ပေါ်ပြီးမျောနေတယ်။ ဒီလိုမျောလာရင်းနဲ့သေတ္တာဟာချောင်းကမ်းပါးတစ်နေရာမှာတင်နေတယ်။ ဂိုဟာရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟာအဲဒီချောင်းကမ်းပါးမှာညနေတိုင်းအမြဲလမ်းလျှောက်တတ်တယ်။ ချောင်းကမ်းပါးမှာလေပြည်လေညှင်းတွေတိုက်ခတ်နေတယ်။ သူလမ်းလျှောက်တုန်းသေတ္တာတစ်လုံးကမ်းခြေမှာတင်နေတာတွေ့လို့သေတ္တာထဲမှာဘာရှိမလဲဆိုတာသိချင်တဲ့အတွက်ဖွင့်ကြည့်

လိုက်တော့ဂိုဟာတစ်ယောက်အပြင်ကိုခုန်ထွက်လာတယ်။ သေတ္တာထဲခရီး သွားနေရလို့ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းတာကလွဲရင်ဘာမှနာကျင်မှုကိုမခံစား ရဘူး။ သူ့သေတ္တာထဲကထွက်လာတာကိုတွေ့ခဲ့တာသူ့သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဒီလူဟာသူဌေးကြီးစပ်ဘရဲ့သမီးနဲ့ချစ်ကြိုက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်သူဉာဏ်ထုတ်လိုက်တယ်။

ဂိုဟာက “ဒီသေတ္တာကိုမင်းတွေ့သလား?” လို့မေးတယ်။
သူ့မိတ်ဆွေက “တွေ့တာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့သေတ္တာထဲမှာပုန်းနေရတာလဲ။”
ဂိုဟာက “ငါ့တပည့်တွေဒီသေတ္တာကိုသူဌေးကြီးစပ်ဘရဲ့သမီးအခန်းထဲသွား ပို့မယ်” ပြောတော့
သူငယ်ချင်းက “စပ်ဘရဲ့သမီး” လို့အလန့်တကြားအော်လိုက်တယ်။
သူဌေးသမီးလေးကိုသူ့ရဲ့အိမ်မက်ထဲတွေ့ခဲ့တာကြာပြီ။ ဒါကြောင့်ဂိုဟာ ဘက်ကိုလှည့်ပြီး “အဲဒီသူဌေးသမီးဟာသေတ္တာထဲကပေါ်လာမယ့်လူကိုမျှော် နေတာကြာပြီ” လို့တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တယ်။
သူငယ်ချင်းဟာစိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး “သူ့ကိုငါအရမ်းချစ်တယ်။ သူ့ဆီငါ ရောက်အောင်သွားမယ်” လို့ပြောပြီးချက်ချင်းသေတ္တာထဲကိုဝင်သွားတယ်။
ဂိုဟာက “ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားအိပ်ပြီးစောင့်နေလိုက်ပါ” လို့ပြောတယ်။

သူ့သူငယ်ချင်းသေတ္တာထဲလှဲအိပ်ပြီးဂိုဟာကသေတ္တာအဖုံးကိုပိတ်လိုက် တယ်။ အဲဒီနောက်ဂိုဟာကပြုံးပြီး “အင်းဒီနေ့ဟာတယ်ထူးဆန်းတဲ့နေ့ပါ လား။ ငါကဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့သေတ္တာထဲအသွင်းခံရတယ်။ ငါ့မိတ်ဆွေကတစ် ခုခုလိုချင်လို့သေတ္တာထဲဝင်နေတယ်။ ဒီညဟာတော်တော်အံ့ဩစရာကောင်း ပါလား” လို့မှတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

မေးခွန်းများ

- ၁။ ဘာကြောင့်ဂိုဟာကိုစပ်ဘကလာတွေ့ရသလဲ။
- ၂။ စပ်ဘရဲ့အထင်ကသူ့ဇနီးကသယ်သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ထင်ပါသလဲ။
- ၃။ ဂိုဟာအပေါ်စပ်ဘဘယ်လိုကောက်ကျစ်ခဲ့သလဲ။
- ၄။ ဘာကြောင့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာသေတ္တာထဲမှာဝင်ပုန်းနေရသလဲ။

ကောင်းကင်ဘုံကအိမ်

ဂိုဏ်းကိုသူဌေးကြီးစပ်ဘတော်တော်လေးစိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဂိုဏ်းသူ့ကို လှည့်စားတဲ့အတွက်ဘယ်လိုပြန်ပြီးလှည့်စားရမလဲဆိုတာကိုစဉ်းစားနေ တယ်။ သူလည်းပဲဂိုဏ်းလိုပညာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာပြချင်နေ တယ်။ သူဟာအာဏာရှိတဲ့သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးခါလိနဲ့လည်းသိ ကျွမ်းတယ်။ ခါလိဟာစပ်ဘပြောသမျှကိုအမြဲနားထောင်တဲ့သူဖြစ်တယ်။

ဂိုဏ်းကိုခါလိကသဘောကျတာကိုလည်းသိတယ်။ ပြီးတော့အပြောကြီးတဲ့ သူ့ကိုခါလိမကြိုက်ဘူးဆိုတာကိုစပ်ဘသိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ဂိုဏ်းတစ်ယောက် အပြောကြီးတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ခါလိကိုလိမ်လည်ပြီးပြောပြ ရမယ်။ ဒါမှခါလိကသူ့ကိုမကြိုက်မှာဆိုပြီးဉာဏ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ခါလိဆီ ကိုစပ်ဘသွားလည်တော့ခါလိကစပ်ဘရဲ့လယ်အကြောင်းနဲ့အိမ်အကြောင်း တွေမေးတယ်။ စပ်ဘကလည်းနွေရာသီအတွက်အိမ်သစ်တစ်လုံးဆောက် နေတယ်လို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ခါလိကိုလည်းပထမဦးဆုံးညွှန်ပြသည့်အ ဖြစ်သူအိမ်ကိုလာလည်ဖို့ဖိတ်ခေါ်တယ်။ စပ်ဘဖိတ်ခေါ်တာကိုခါလိလက် ခံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့အိမ်တစ်လုံးဆောက်တာဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးတွေ ရှိတဲ့အကြောင်းပြောကြတယ်။

စပ်ဘက “အိမ်တစ်လုံးဆောက်တာအချိန်တော်တော်ကုန်တယ်”
ခါလိက “အဲဒါတော့ထုံးစံဘဲ။ အိမ်တစ်လုံးကိုတစ်ရက်တည်းနဲ့ပြီးအောင် ဆောက်လို့မရဘူး”

စပ်ဘက “ဟုတ်တယ်။ အိမ်တစ်လုံးကိုတစ်ရက်တည်းနဲ့ပြီးအောင်ဆောက် လို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ကျုပ်ကိုဂိုဏ်းကအိမ်တစ်လုံးကိုသုံးရက်အတွင်းမှာပြီး

အောင်ဆောက်လို့ရတယ်လို့ပြောတယ်”

ခါလိကအော်ရယ်ပြီး “သုံးရက်အတွင်းမှာဟုတ်လား။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”
စပ်ဘက “အမှန်တစ်ကယ်ပါ”

ပြီးတော့ခါလိက “သုံးရက်အတွင်းမှာဂိုဟာဆောက်လို့ပြီးတဲ့အိမ်ကဘယ်လို
အိမ်မျိုးလဲ” လို့မေးပြီးအပြောကြီးတဲ့ဂိုဟာကိုသူစိတ်ဆိုးနေတယ်။

စပ်ဘက “အဲဒါတောင်မှရိုးရိုးအိမ်မဟုတ်သေးဘူး။ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က
အိမ်ကိုသုံးရက်အတွင်းမှာဆောက်လို့ရတယ်လို့ပြောတယ်”

ခါလိက “မိုးကောင်းကင်ပေါ်ကအိမ်” လို့ပြောပြီးမတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။
စပ်ဘလဲပဲသူနဲ့အတူမတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ “ဂိုဟာကိုငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့ပါ” လို့ဒေါသတကြီးအော်ပြောတယ်။
စပ်ဘခေါင်းငုံ့ပြီးအပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ခါလိကိုစပ်ဘ
လိမ်ပြောခဲ့တယ်။ မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာအိမ်ဆောက်တတ်တယ်လို့ဂိုဟာ
တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့စပ်ဘလိမ်ပြောတာကိုခါလိယုံသွားတယ်။

ဂိုဟာကဘာကြောင့်ခါလိသူ့ကိုဒေါသထွက်ရတာလဲဆိုတာကိုသူမသိဘူး။
ခါလိတစ်ယောက်သူ့အပေါ်ဖခင်မေတ္တာမျိုးနဲ့ပေးမကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ
သူသိတဲ့အတွက်သူ့ဘာမှမပြောဘူး။ ဘာကြောင့်ခါလိသူ့ကိုစိတ်ဆိုးရတယ်
ဆိုတာကိုသူ့ကိုယ်သူတောင်ပြန်မမေးမိဘူး။

ခါလိကဒေါသထွက်သံနဲ့ “သင့်အတွက်အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ သင်တစ်ခါ
တည်းပဲလုပ်ရမယ်”

ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာပြောပါ။”

ခါလိက “သင့်ကိုအိမ်တစ်လုံးဆောက်စေချင်တယ်”

ဂိုဟာကယဉ်ကျေးစွာနဲ့ “စိတ်ချမ်းမြေ့စရာပါပဲ” ပြောတော့ခါလိပြုံးတယ်။
ဒါပေမဲ့သူ့ရဲ့အပြုံးကချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုအပြုံးမဟုတ်တော့ဘူး။

ပြီးတော့သူက “အခုအိမ်ကရိုးရိုးအိမ်မဟုတ်ဘူး”

ခါလိပြောတာတွေကိုဂိုဟာခေါင်းငုံ့နားထောင်နေတယ်။

ခါလိကဆက်ပြီး “သင်လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာအိမ်ဆောက်ချင်တယ်” ဆိုတဲ့စကားပြောတော့ခါလိစကားကိုဂိုဟာနားမလည်တော့ဘူး။

ခါလိက “ငါပြောချင်တာဒါပဲ” ဆိုတဲ့အတွက်ဂိုဟာတစ်ယောက်အပြင်ထွက်ဖို့ကိုယ်ကိုလည့်လိုက်တယ်။

ခါလိက “တစ်မိနစ်စောင့်အုံး။ အိမ်တစ်လုံးကိုသုံးရက်အတွင်းမှာပြီးအောင်ဆောက်ရမယ်”

ဂိုဟာက “အရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းကျွန်ုပ်လုပ်ပါ့မယ်” ပြောတယ်။

ခါလိကဆက်ပြီး “သုံးရက်အတွင်းမိုးကောင်းကင်ပေါ်ကအိမ်ကိုဆောက်လို့မပြီးရင်ဒီနိုင်ငံကနေအသင်ထွက်သွားရလိမ့်ဆိုတာကိုမမေ့နဲ့” ဆိုတာမှာလိုက်တယ်။ ဂိုဟာဘာမှမပြောပဲခေါင်းငုံ့ထွက်ခဲ့တယ်။ သူ့နိုင်ငံကိုသူချစ်တဲ့အတွက်ဒီနိုင်ငံကနေသူခွဲမထွက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့မိုးကောင်းကင်ပေါ်ဘယ်လိုအိမ်ဆောက်ရမှာလဲဆိုတာဟာသူ့အတွက်စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတယ်။

လေတိုက်တာကိုစောင့်နေတဲ့ဂိုဟာ

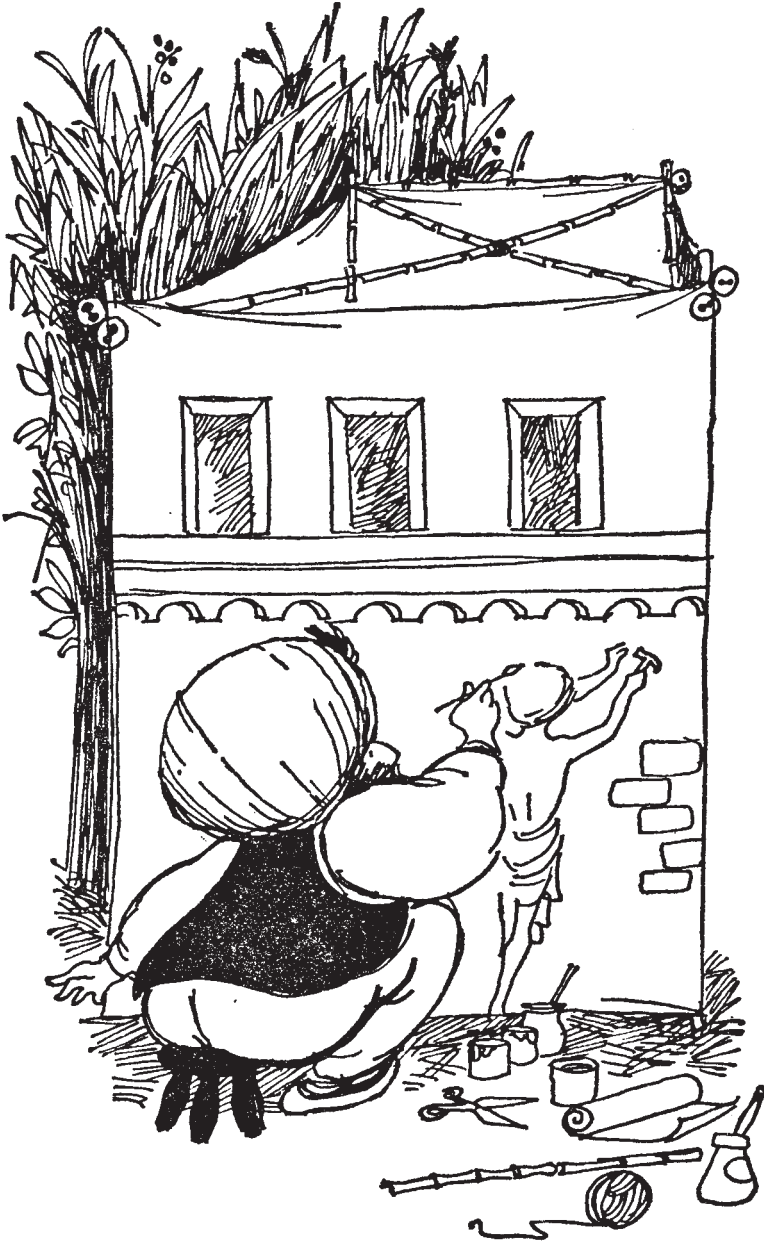
ဂိုဟာဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာစတင်စဉ်းစားနေပြီး။ မြို့ပြင်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ဝါးပင်တွေဟာတစ်ပင်နဲ့တစ်ပင်ယှက်နွယ်နေကြပြီးခိုင်ခံ့မာကျောတဲ့အပြင်ရှည်လည်းရှည်တယ်။ ဒီကွင်းပြင်နဲ့မြို့ဟာချောင်းတစ်ချောင်းထားလို့တော်တော်အလှမ်းဝေးတာပေါ့။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီးဘယ်သူတစ်ယောက်မှအဲဒီနေရာကိုမသွားကြဘူး။ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်တဲ့လို့ဝှက်ချက်ကိုဂိုဟာလုပ်လို့ရတယ်။ ဒါကြောင့်ယှက်နွယ်နေတဲ့ဝါးတွေကိုခုတ်ပြစ်လိုက်တယ်။ အရွယ်ချင်းမတူညီတဲ့ဝါးခြမ်းတွေကိုခုတ် ပြီးပုံဆွဲလိုက်တယ်။

သူ့ဆွဲပြီးထားတဲ့ပုံပေါ်မှာဝါးခြမ်းလေးတွေကပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့သူယူလာတဲ့စက္ကူလိပ်ကိုထုတ်လိုက်တယ်။ စက္ကူရွက်ဟာပါးပေမဲ့မာတဲ့အတွက်စာရွက်ကိုပုံစံဖော်ပြီးညှပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ညှပ်ထားတဲ့စာရွက်ကိုဝါးခြမ်းပေါ်သေသေချာချာပြင်ဆင်လိုက်တယ်။ ဝါးခြမ်းတစ်ခြမ်းရဲ့နေရာကိုသေသေချာချာသိခဲ့တာကပုံဖော်ဆွဲထားတဲ့အတွက်ပါ။

ဂိုဟာတစ်ယောက်သူရေးဆွဲထားတဲ့ပုံကိုဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေတယ်။ ဝါးခြမ်းနဲ့စာရွက်တွေပါးတဲ့အတွက်မာကျောတဲ့အရာဝတ္ထုဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်။ ဒါကြောင့်ဂိုဟာကစွန်ပုံပြုလုပ်တယ်။ စွန်ဟာလေထဲပျံ့ဝဲဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီစွန်ဟာရိုးရိုးစွန်မဟုတ်ဘူး။ အဝေးကပျံ့ဝဲနေတဲ့စွန်ဟာခေါင်မိုးမရှိတဲ့အိမ်တစ်လုံးပုံစံလိုပါပဲ။ စွန်ရဲ့ထောင့်လေးထောင့်မှာခေါင်းလောင်းလေးတွေကိုဂိုဟာချိတ်ဆွဲထားလိုက်တယ်။

စွန်ဟာအိမ်တစ်လုံးပုံစံရှိနေပေမဲ့မပြီးသေးဘူး။ ဂိုဟာကတံခါးပေါက်နဲ့ပြုတ်တင်းပေါက်ကိုဆေးရောင်ခြယ်လိုက်တယ်။ တောက်ပတဲ့အရောင်တွေသုံးထားလို့သစ်လွင်လှပနေတဲ့အိမ်တစ်လုံးလိုပါပဲ။ ပြီးတော့အမျိုးသားတစ်ယောက်ပုံကိုလည်းအဲဒီစာရွက်ပေါ်ထပ်ပြီးရေးဆွဲလိုက်တယ်။ အဝေးကကြည့်ရင်အိမ်ထဲမှာအမျိုးသားတစ်ယောက်အလုပ်လုပ်နေတယ်။

ဂိုဟာကသူယူလာတဲ့ခိုင်ခံ့တဲ့ချည်ကိုသူရေးဆွဲပြီးတဲ့စွန်ရဲ့အိမ်စွန်းပေါ်ချည်လိုက်ပြီးသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်ချည်ထားလိုက်တယ်။ သူလုပ်ပြီးသမျှကိုသူပြန်ကြည့်နေတယ်။ လူတော်တစ်ယောက်တီထွင်ပြုလုပ်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့သူ့စွန်ဟာပျံ့ဝဲလို့မရသေးဘူး။ လေတိုက်မှသာပျံ့ဝဲလို့ရမယ်။ လေမတိုက်ရင်စွန်ဟာမြေကြီးပေါ်မှာပဲရှိနေမယ်။

တစ်ခဏလေးမှာမိုးချုပ်သွားပြီးကွင်းပြင်မှာဂိုဟာလဲ့အိပ်လိုက်ပြီးမိုးကောင်းကင်ပေါ်ကကြယ်တွေကိုကြည့်နေရင်းသူ့ကိုယ်သူ “ငါ့ကိုဘုရားမစမှာပဲ။ လေတိုက်အောင်ဘုရားကငါ့ကိုပြင်ဆင်ပေးမှာပဲ” လို့ပြောပြီးအခြားတစ်ဖက်ကိုစောင်းအိပ်လိုက်တယ်။

ဂိုဟာတစ်ယောက်အိမ်မက်မက်နေတယ်။ အိမ်မက်ထဲမှာမိုးကောင်းကင်ပေါ်ကဘုရင့်နန်းတော်ဟာမြစိမ်းရောင်ဖြစ်တယ်။ အိမ်မက်ထဲမှာသူဟာနန်းတော်ထဲဝင်ဖို့တံခါးပေါက်မှာစောင့်နေတယ်။ အခြားသူတွေလွတ်လွတ်လပ်လပ်ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ရပေမဲ့သူဝင်လို့မရခဲ့ဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာသတင်းပို့တဲ့လူဟာနန်းတော်ထဲထွက်လာပြီးဂိုဟာကို “ခင်ဗျားဝင်ရလိမ့်မယ်” လို့ပြောတယ်။

ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်ဘယ်အချိန်မှာဝင်ရမလဲ” မေးတယ်။
သတင်းပို့သူက “အဲဒါတွေဘုရားတစ်ယောက်ပဲခင်ဗျားကိုပြောလို့ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ဘုရားဒီမှာမရှိဘူး” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။
ဂိုဟာက “ဘုရားဘယ်မှာလဲ” ပြန်မေးတယ်။

သတင်းပို့သူက “ဘုရားဟာနေရာတိုင်းမှာရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ကမ္ဘာကြီးမှာသူတော်တော်အလုပ်များတယ်”
ဂိုဟာက “ကမ္ဘာကြီးမှာဘုရားကဘာလုပ်သလဲ” မေးတယ်။
သတင်းပို့သူက “သူဟာအပြစ်များတဲ့လူတွေကိုကယ်တင်နေလို့ဖြစ်တယ်”
ဂိုဟာက “ဟုတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေသူတို့ဟာအပြစ်မဲ့တဲ့လူသားတွေလိုအပြစ်ကင်းစင်ပြီးလေနဲ့တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့သူတို့ကိုဘုရားစောင့်မပါတယ်။ လေဟာဒီနေ့မတိုက်ရင်မနက်ဖြန်တိုက်ခတ်လာမှာအမှန်ပဲ”

နောက်တစ်မနက်နေ့လည်အချိန်မှာဂိုဟာသတိရလာပေမဲ့မျက်စိမဖွင့်သေးဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာအလွန်ထူးဆန်းနေတုန်းပဲ။ တစ်ခုခုဖြစ်လာမှာပဲလို့သူထင်တယ်။ ဂိုဟာအိပ်ရာကထထိုင်လိုက်ပြီးလေတိုက်ခတ်သံနားထောင်နေတယ်။ လေတိုက်သံဟာဝါးရုံတောထဲကလာတဲ့သီချင်းသံအတိုင်းပါပဲ။ အပေါ်ကိုသူမော့ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာသူလုပ်ထားတဲ့စွန့်ဟာမိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာပျံပဲနေတာတွေ့ရတယ်။ ဂိုဟာဝမ်းသာအားရနဲ့ “ငါ့ရဲ့ဆုတောင်းသံကိုဘုရားအဖြေပေးပြီး”

အိမ်ကိုခါလိတွေ့ပြီး

ခါလိဆီကိုဂိုဟာရောက်တဲ့အချိန်မှာခါလိနံနက်စာစားနေတုန်းပဲ။ သူနံနက်စာစားနေချိန်မှာသူ့ကိုနှောက်ယှက်တာမကြိုက်ဘူး။ နံနက်စာစားတဲ့အချိန်သူအမြဲငိုက်မေးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ခုအချိန်ဟာဂိုဟာအတွက်အချိန်ကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်ခါလိကိုသူတွေ့ဖို့ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။ ခါလိကိုဂိုဟာတွေ့ချင်တယ်လို့ကြားလိုက်ရတော့ခါလိစိတ်ထဲမှာမိုးတောင်းကင်ပေါ်ကအိမ်အကြောင်းဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်နံနက်စာကိုအမြန်စားပြီးဂိုဟာကိုတွေ့ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ခါလိက “ကောင်းပြီး။ နာမည်ကျော်ကြားမဲ့မိုးကောင်းကင်ပေါ်ကအိမ်ဆောက်ပြီးပြီလား” ဂိုဟာသူ့ကိုချက်ချင်းအဖြေမပေးသေးတဲ့အပြင်ခါလိကို “ကျွန်ုပ်ဟာဖြောင့်မတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟုတ်ပါသလား” မေးတော့ခါလိက “သင်ဟာဖြောင့်မတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟုတ်သလားဆိုတာသင့်ကိုယ်သင်ပဲသိမယ်။ ဒါဟာလူတစ်ဦးစီရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပဲ” ဂိုဟာက “ဒါပေမဲ့ကျွန်ုပ်ဟာဖြောင့်မတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာဘယ်လိုပြောလို့ရမလဲ”

ခါလိတစ်အောင့်လေးစဉ်းစားလိုက်ပြီး “ငါတစ်ခုပဲယုံမယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်မျက်စိ

နဲ့တွေ့မှယုံမယ်” ဆိုပြီးဖြေညှင်းစွာပြောလိုက်တယ်။

ဂိုဟာက “တစ်ကယ်ပဲလား?”

ခါလိက “အမှန်တစ်ကယ်ငဲ့မျက်စိနဲ့တွေ့မှငါယုံမယ်”

အဲဒီနောက်ခါလိကဂိုဟာကဘုရင်နန်းတော်ထဲခေါ်ပြုတယ်။ ဂိုဟာကခါလိကကိုမိုးကောင်းကင်ပေါ်ကအရာကိုပြလိုက်တယ်။ ဟိုးအဝေးမိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာအိမ်တစ်လုံးကိုခါလိတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဂိုဟာက “အရှင်မျက်စိနဲ့ဘာမြင်ရသလဲ” မေးတယ်။

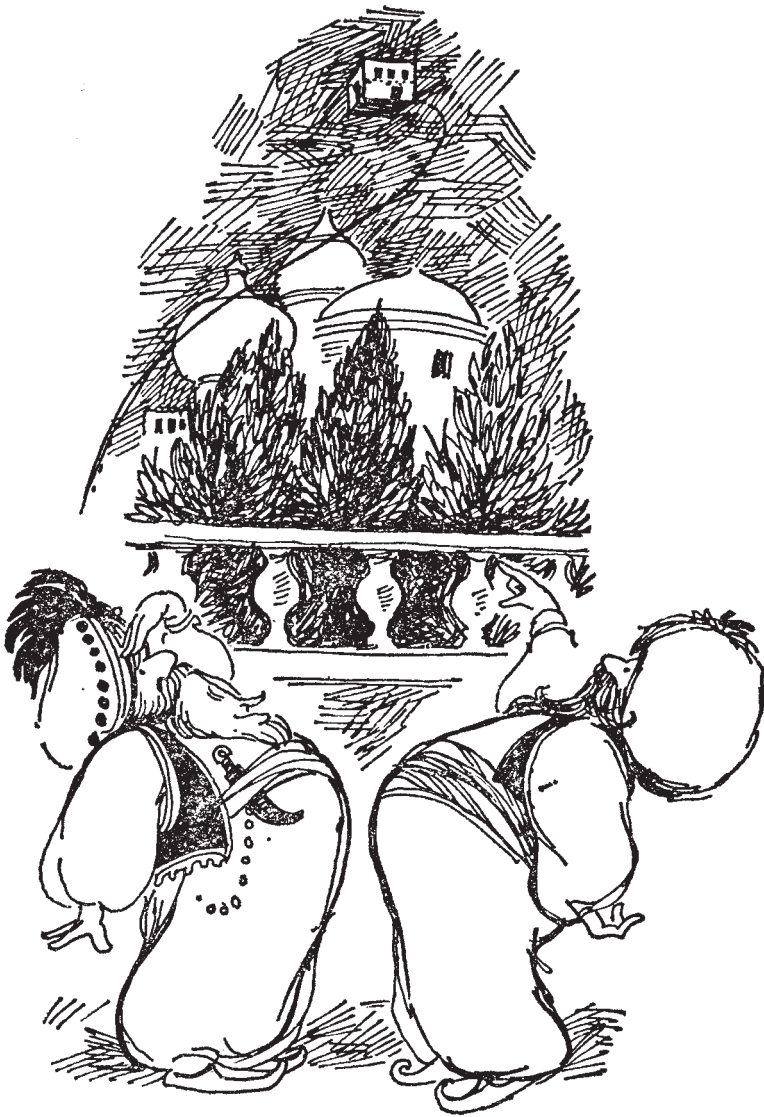
အိမ်တစ်လုံးကိုခါလိထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်တယ်။ သူ့အရမ်းအံ့သြနေမိတယ်။ အမှန်တစ်ကယ်ပဲဟိုတုန်းကစွန်တွေ့ကိုလူတွေသိပ်မတွေ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့စွန်ကိုခါလိတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။

စွန်ကိုလေထဲမှာချိတ်ဆွဲထားတာကိုလည်းသူတစ်ခါမှမကြားဘူးခွဲဘူး။ လေအကြောင်းကိုလည်းသူမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ဂိုဟာသိခဲ့တယ်။ ဂိုဟာစွန်လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒီစွန်ကိုမိုးကောင်းကင်ပေါ်ကအိမ်တစ်လုံးဖြစ်အောင်ဖန်တီးလိုက်တယ်။ ခါလိတစ်ယောက်သူတွေ့ခဲ့တာအံ့သြပြီးယုံလိုက်တယ်။

ခါလိတစ်ယောက်မိုးကောင်းကင်ပေါ်ကအိမ်ကိုကြည့်နေတုံးပါပဲ။

ခါလိက “အိမ်ခေါင်မိုးကဘယ်မှာလဲ”

ဂိုဟာက “ဟုတ်တယ်။ အရှင်တွေ့တဲ့အတိုင်းအမျိုးသားတွေအလုပ်များနေတုန်းပဲ” အိမ်ထဲမှာလူတစ်ယောက်ကိုခါလိတွေ့ရတာအမှန်ပဲ။ ဂိုဟာကအဲဒီအိမ်ထဲမှာလူတွေ့ကိုရေးဆွဲထားပြီးဆေးရောင်ခြယ်ထားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ။ အိမ်ထဲမှာထုရိုက်သံနဲ့အလုပ်လုပ်နေသလိုခါလိကြားနေရတယ်။ အမျိုးသားတွေအလုပ်လုပ်နေတယ်လို့သူထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့သူကြားခဲ့တာတွေဟာစွန်ပေါ်ကချိတ်ဆွဲထားတဲ့ခေါင်းလောင်းသံပါ။

ဂိုဟာက “ခေါင်မိုးအတွက်ကျွန်ုပ်သစ်နဲ့နဲ့လိုချင်ပါတယ်။ ဘုရင့်နန်းတော်
လောက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကိုအရှင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်” ပြောပြီးရိုသေကောင်းရှိုင်းပြ
လိုက်တယ်။ ဂိုဟာကိုခါလိစိတ်ဆိုးနေတယ်။ သူနည်းနည်းလေးအရှက်ရတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်။

ခါလိက “ခေါင်မိုးအတွက်သင်လိုချင်တဲ့သစ်ကိုငါပို့ပေးမယ်”

ဂိုဟာက “လူသားတစ်ချို့ကိုလည်းထပ်ပို့ပေးစေချင်ပါတယ်”

ခါလိအံ့ဩသွားပြီး “ဘာအတွက်ကြောင့်လူထပ်ပို့ပြီးလိုရသလဲ”

ဂိုဟာက “သစ်တွေကိုအိမ်ထဲသွင်းပေးဖို့အတွက်ပါ”

မိုးကောင်းကင်ပေါ်က “အိမ်” ကိုခါလိကြည့်နေတယ်။ သူဟာနက်နဲတဲ့အ
တွေးထဲမှာလွင့်ပျောက်နေတယ်။ ပြီးတော့သူက “ငါ့လူတွေပြန်လာမဲ့လမ်း
သေချာအောင်လုပ်ပေးရမယ်” အဲဒီနောက်ယောက်ျားတစ်ချို့ကိုဂိုဟာနဲ့အ
တူသွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

မိုးကောင်းကင်ဟာဘုရားနဲ့ဆိုင်တယ်

ဂိုဟာကယောက်ျားတွေကိုမြို့ပြင်နဲ့ဝေးတဲ့ဝါးတောထဲကိုသွားခိုင်းတယ်။
ချောင်းနံဘေးရောက်တော့သူတို့ကိုဂိုဟာကသစ်ပင်တစ်ပင်ဆီကိုညွှန်ပြ
တယ်။ အဲဒီသစ်ပင်နဲ့ချည်ထားတဲ့ချည်ဟာစွန်ဆီကိုသွားတဲ့လမ်းဖြစ်တယ်။
အမျိုးသားတွေက “မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ခင်ဗျားအိမ်ကိုဘယ်လို
သွားရမလဲ” မေးတော့

ဂိုဟာက “ကျွန်ုပ်ရဲ့အိမ်သစ်ကိုသွားတဲ့လမ်းဟာဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ အခြား
လမ်းမရှိဘူး” လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

အမျိုးသားတွေဟာခါလိပေးလိုက်တဲ့သစ်တွေကိုထားကြပြီးချည်မျှင်သေး
သေးနဲ့မိုးကောင်းကင်ပေါ်တက်သွားတဲ့လမ်းကိုကြည့်နေကြတယ်။ မိုးကောင်း
ကင်ပေါ်လွင့်နေတဲ့အိမ်ကိုလည်းကြည့်နေတယ်။

ယောက်ျားတွေဟာသူတို့ရဲ့အခက်အခဲကိုပြောနေကြပြီး။ သစ်ပင်နဲ့အိမ်ရဲ့ အကွာအဝေးအကြောင်း၊ သစ်တွေကိုသယ်ရတာလေးတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောနေကြတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာခါလီရဲ့စကားကိုအမြဲနားထောင်ကြတဲ့ သူတွေဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ဒီတစ်ခါချည်မျှင်သေးသေးနဲ့မိုးကောင်းကင်ပေါ်က အိမ်ကိုသူတို့တက်မရတာအမှန်တစ်ကယ်ပဲ။ ဒါကြောင့်သစ်တွေနဲ့အတူသူ တို့တစ်တွေနန်းတော်ထဲပြန်လာကြတယ်။

ခါလီကသူ့အလုပ်သမားတွေကို “ဘာအတွက်ကြောင့်မိုးကောင်းကင်ပေါ် ကငါ့နန်းတော်ရဲ့အမိုးကိုပြီးအောင်မလုပ်တာလဲ” အလုပ်သမားတွေက “နန်းတော်ကမိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာရှိပြီးကျွန်တော် တို့ကမြေကြီးပေါ်မှာပါ။ ပြီးတော့နန်းတော်ထဲကိုသွားတဲ့လမ်းဟာချည်မျှင် သေးသေးလေးပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာလူသားတွေဖြစ်တဲ့အတွက်မိုးကောင်း ကင်ပေါ်တက်လို့မရဘူး။ ချည်မျှင်ပေါ်ကိုလည်းတက်လို့မရဘူး” လို့ခါလီနား လည်အောင်ရှင်းပြတယ်။

ခါလီကသူတို့ကို “မင်းတို့ပြောတာမှန်တယ်။ မိုးကောင်းကင်ပေါ်ကိုချည်နဲ့ တက်လို့မရဘူး။ မိုးကောင်းကင်ဟာဘုရားနဲ့ဆိုင်ပြီးလူတွေကမြေပေါ်လမ်း လျှောက်ကြတယ်” လို့ပြောတဲ့အချိန်မှာဂိုဟာရောက်လာတယ်။

ဂိုဟာက “ဘာကြောင့်ကျွန်ုပ်ကိုမိုးကောင်းကင်ပေါ်အိမ်ဆောက်ခိုင်းသလဲ။ ကျွန်ုပ်လည်းလူသားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလား” ပြောတော့ခါလီဆီက ဘာဖြေသံမှမကြားခဲ့ရတော့ဘူး။

မေးခွန်းများ

- ၁။ ခါလိကိုစပ်ဘဘယ်လိုလိမ်လည်စကားတွေပြောခဲ့သလဲ။
- ၂။ ဝါးနဲ့စာရွက်တွေကိုဂိုဟာကဘာဖြစ်စေခဲ့သလဲ။
- ၃။ ဘာအတွက်လေတိုက်ခတ်တာကိုဂိုဟာစောင့်မျှော်နေသလဲ။
- ၄။ စွန်ဆီကလာတဲ့ခေါင်းလောင်းသံကိုခါလိတစ်ယောက်ဘာထင်ခဲ့သလဲ။
- ၅။ ဘာကြောင့်အလုပ်သမားတွေခါလိစကားနားမထောင်ခဲ့ကြသလဲ။

ပျော်ရွှင်ခြင်း၏လျှို့ဝှက်ချက်

တစ်နေ့မှာခါလီ (Caliph) ကဂိုဟာကိုပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ပတ်သက် တွဲပုံပြင်တစ်ခုကိုပြောခိုင်းတယ်။

တစ်ခါတုန်းကစူလတန်ဘုရင်တစ်ပါးမှာဖက်တီမာဆိုတဲ့မိဖုရားကြီးတစ် ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့လက်ထပ်စတုန်းကဆိုရင်မိဖုရားကြီးဖက်တီမာဟာ လှပပြီးအရမ်းကိုရွှင်လန်းတက်ကြွပါတယ်။ ဒါပေမဲ့နှစ်အနည်းငယ်ကြာလာ တဲ့အခါဖက်တီမာတစ်ယောက်အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။ သူ ဟာပိန်လိုလာပြီးအလှအပတွေကလည်းပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။ သူ မဟာအမြဲတမ်းမောပန်းနေပြီးပူဆွေးဝမ်းနည်းနေပါတယ်။ သူမဟာဘာကိုမှ လဲစိတ်ဝင်စားမှုမရှိတော့ဘူး။ သမားတော်တွေကလည်းသူ့မိဖုရားဟာနာမ ကျန်းဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ပြောတယ်။ ဖက်တီမာတစ်နေ့တစ်ခြားအားနည်း လာပြီးပူဆွေးသောကရောက်တာအခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်သာဖြစ်ရ မယ်လို့ပြောတယ်။

သူကလည်းဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့မိဖုရားအကြောင်းကိုမစဉ်းစား မိအောင်ကြိုးစားပေမဲ့မစဉ်းစားပဲမနေနိုင်ပြန်ဘူး။

စူလတန်ဘုရင်ဟာလွန်စွာမှတ်အလုပ်များပြီးသူ့မှာရှိတဲ့အချိန်တွေဟာသူ့ရဲ့ နိုင်ငံကိုကြည့်ရှုရတာနဲ့ပဲကုန်ဆုံးသွားတယ်။ သူဟာတိုင်းပြည်အတွက်ငွေ ကြေးတွေလိုချင်တယ်။ သူ့ရဲ့လက်အောက်မှာရှိတဲ့အမတ်တွေတိုင်းပြည်ကိုရိုး သားဖြောင့်မတ်စွာနဲ့ကောင်းမွန်စွာအုပ်ချုပ်ဖို့အတွက်လဲစစ်ဆေးကြည့်ရှုရ သေးတယ်။ ဒါထက်မကအခြားတိုင်းပြည်တွေမှာရှိတဲ့အရေးကြီးတဲ့ခေါင်း ဆောင်တွေကိုလည်းသွားရောက်အလည်အပတ်ပြုရသေးတယ်။

စူလတန်ဟာတစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ပိုပြီးအလုပ်များလာပါတယ်။ သူ့ရဲ့မိဖုရားကိုသိပ်ပြီးတွေ့ဖို့အချိန်မရှိတော့ဘူး။

ဖက်တီမာကလည်းသူ့ရဲ့ခင်ပွန်းသည်ကိုသတိရပြီးသောကဝေဒနာများကိုပိုပြီးခံစားလာရတယ်။ ဒါပေမဲ့သမားတော်တွေကသူ့ကိုဘယ်လိုမှမကူညီနိုင်ဘူး။ စူလတန်ဘုရင်ဟာအခြားသူများနဲ့သူတို့ရဲ့ဇနီးသည်များအကြောင်းစပြီးမေးမြန်းလာပါတယ်။ အခြားသူတွေရဲ့ဇနီးများလဲဒီလိုပဲပူဆွေးသောကရောက်သလားဆိုတာကိုသိချင်တယ်။ အချိန်တွေကြာလာတော့စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့လင်မယားနှစ်ယောက်အကြောင်းကိုကြားရတယ်။

အဲဒီလင်မယားနှစ်ယောက်မှာခင်ပွန်းသည်ကအလွန်ဆင်းရဲပြီးမြို့ရဲ့ဆင်းရဲတဲ့ရပ်ကွက်တစ်နေရာမှာနေတယ်။ သူဟာဥာဏ်ပညာရှိပြီးသူ့ကိုသိတဲ့လူတိုင်းဟာသူ့ကိုကြိုက်နှစ်သက်ကြတယ်။ အဲဒီယောက်ျားရဲ့ဇနီးသည်ကကျန်းမာရေးကောင်းပြီးအမြဲပျော်ရွှင်တဲ့အတွက်လူချစ်လူခင်များလာတယ်။ သူမရဲ့မျက်လုံးများဟာတောက်ပပြီးအမြဲပဲသက်ဝင်လှုပ်ရှားလျှက်ရှိနေတယ်။ သူမကိုကြည့်ရတာအလွန်ပဲနှစ်သိမ့်အားရဖြစ်ရတယ်။ စူလတန်ဟာသူ့ဆင်းရဲနဲ့စကားပြောချင်တဲ့အတွက်သူ့ရဲ့နန်းတော်ကိုလာဖို့ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။

စူလတန်ဘုရင်ကဆင်းရဲသားကို “ငါကချမ်းသာပြီးသင်ကဆင်းရဲတယ်။ ဒါပေမဲ့သင်ရဲ့ဇနီးရှင်လန်းတက်ကြွ၊ ချောမောလှပပြီးနှစ်သိမ့်အားရမှုတွေရှိနေတဲ့အချိန်မှာငါ့ရဲ့မိဖုရားကတော့ပိန်လို့ပြီးပူဆွေးသောကရောက်နေတယ်” ဆင်းရဲသားက “ကျွန်တော်ကံကောင်းပါတယ်” လို့ပြောတယ်။

စူလတန်ဘုရင်က “ဒါပေမဲ့အဲဒီလိုဖြစ်ရတာအကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိရမယ်။ မင်းမိန်းမကိုမင်းဒီလိုပျော်ရွှင်ပြီးလှပအောင်ဘယ်လိုထားတာလဲ။ ငါ့ကိုမင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်လေးပေးပါအုံး” လို့မေးတဲ့အခါ

ဆင်းရဲသားကခဏကြာစဉ်းစားပြီး “ကျွန်ုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်က အရမ်းကိုလွယ်

ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇနီးကိုလျှာအသားတွေနေ့တိုင်းကျွေးပါတယ်” လို့ပြောပြီး သူ့ရဲ့လှပပျော်ရွှင်တဲ့ဇနီးသည်ဆီကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ စူလတန်ဘုရင်လဲသား သတ်သမားကိုသူ့ဆီလာဖို့ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

စူလတန်ဘုရင်ကသားသတ်သမားကို “ဒီနေ့ကစပြီးမင်းသတ်တဲ့တိရစ္ဆာန် တွေရဲ့လျှာမှန်သမျှငါ့ဆီကိုပို့ပေးရမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှမပေးရဘူး” လို့အမိန့် ပေးလိုက်တယ်။ စူလတန်ဘုရင်ရဲ့အထင်ကတော့ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲသူ့မိန်းမကို ပျော်ရွှင်အောင်လုပ်နိုင်မယ်လို့သူထင်တယ်။ အသားတွေကိုပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်နိုင်သလိုမျိုးပျော်ရွှင်မှုကိုဝယ်နိုင်မယ်လို့လဲသူထင်တယ်။

သားသတ်သမားဟာစူလတန်ဘုရင်ရဲ့အမိန့်အတိုင်းနာခံတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ ရဲ့လျှာတွေကိုနန်းတော်ကိုနေ့တိုင်းပို့ပေးတယ်။ စားဖိုမှူးကလည်းဒီလျှာတွေ ကိုကြော်၊ လှော်၊ ချက်၊ ပြုတ်၊ မီးဖုတ်စတဲ့နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ကြီးစားပြီးချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ပေးပါတယ်။

စားဖိုမှူးကလည်းလျှာတွေကိုနေ့တိုင်းအမျိုးမျိုးချက်ကျွေးရတဲ့အတွက်ည အိပ်တဲ့အခါလျှာအကြောင်းအိမ်မက်မက်နေရတယ်။ သူအိမ်မက်မက်တာက သူ့ကိုမီးဖိုချောင်မှာလျှာတွေကပိုင်းလိုက်နေကြတုန်းဘုရင်ကသူ့ကိုလျှာတွေ ထပ်ပြီးချက်ခိုင်းနေတယ်။

မိဖုရားကိုလည်းဘုရင်ကတစ်နေ့သုံး၊ လေးခါအစာစားရာမှာလျှာတွေကိုနည်း နည်းစီစားပေးရမယ်လို့အမိန့်ပေးထားတယ်။ မနက်စာလဲလျှာဟင်း၊ ညစာ လဲလျှာဟင်းချည်းပဲချက်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့မိဖုရားကြီးပျော်မလာဘူး။ အရင် ကထက်ပိန်လာပြီးပိုရုပ်ဆိုးလာတဲ့အပြင်လုံးဝလဲမပျော်တော့ဘူး။

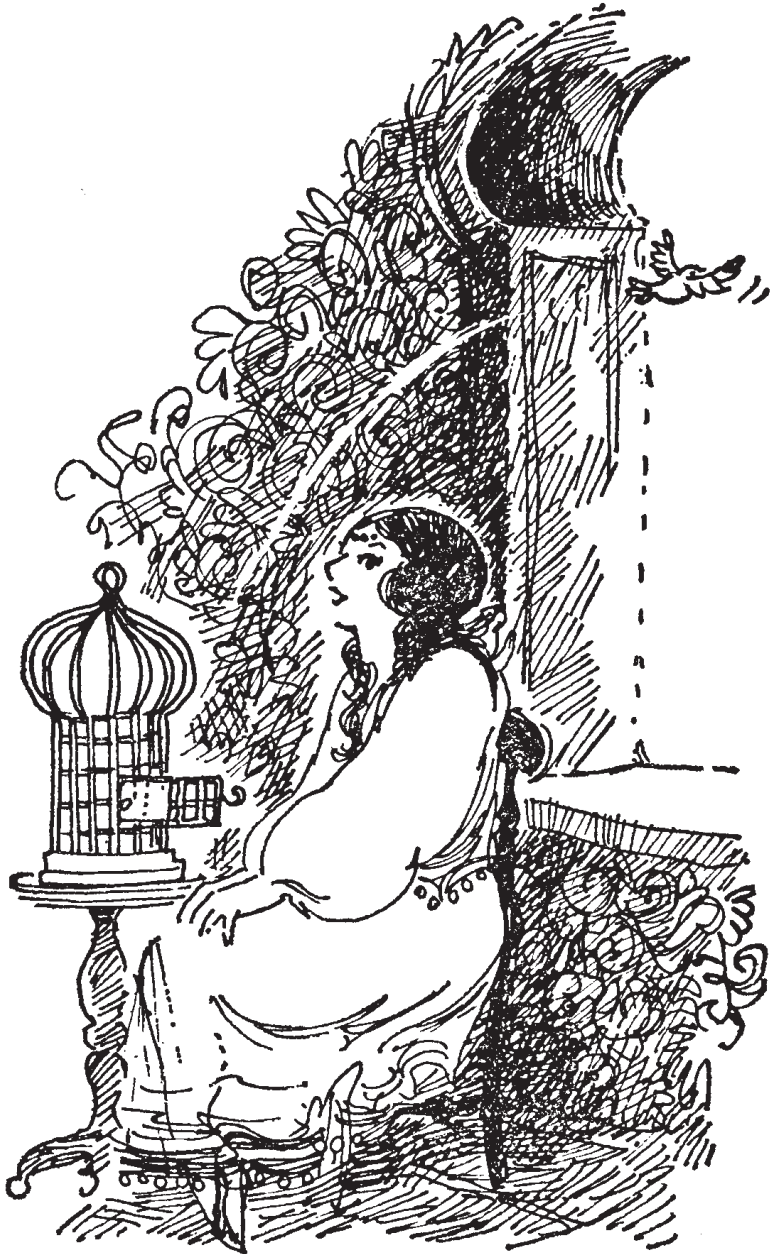
စူလတန်ဘုရင်ကြီးကသူ့မိန်းမကိုစိတ်မကောင်းစွာနဲ့ကြည့်နေတယ်။ သူဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာသူမသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်ဆင်းရဲသားကိုသူ့နန်း တော်ထဲကိုလာအောင်နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြီးဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

စူလတန်ဘုရင်ကဆင်းရဲသားကို “ငါ့မိဖုရားကိုငါလျှာသားနေ့တိုင်းကျွေးပေမဲ့ သူမပျော်ရွှင်လာဘူး။ သူ့အခြေအနေကအယင်ကထက်ပိုဆိုးလာတယ်” ဆင်းရဲသားကဘာမှမပြောဘဲတိတ်ဆိတ်နေတယ်။

စူလတန်က “မင်းငါ့ကိုအခြားအကြံဉာဏ်ပေးဖို့ရှိသေးလား” လို့မေးတယ်။ ဆင်းရဲသားက “လျှာသားကလွဲရင်ဘာနဲ့မှကုလို့ပျောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

စူလတန်ဟာအရမ်းဒေါသထွက်သွားပြီး “ဒီလိုဆိုရင်တို့နှစ်ယောက်မိန်းမလဲ မယ်။ ငါ့မိဖုရားကသင့်ဆီမှာသွားနေပြီးသင့်ဖုန်းကငါ့ဆီမှာလာနေရမယ်” ဆင်းရဲသားက “အရှင်မင်းကြီးခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့...” လို့ပြောလို့မဆုံးခင်မှာ ဘုရင်က “သင်ငါ့ရဲ့အမိန့်ကိုနာခံရမယ်” လို့ပြောတဲ့အတွက်ဆင်းရဲသား လည်းအရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ စူလတန်ရဲ့စကားကိုဘယ်သူမှ လွန်ဆန်လို့မရတဲ့အတွက်သဘောမတူချင်ပဲနဲ့ သဘောတူလိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့်မိဖုရားကြီးဖက်တီမာဟာဆင်းရဲသားနဲ့သွားနေရပြီးဆင်းရဲသားရဲ့ ဖုန်းကစူလတန်နဲ့သွားနေရတယ်။ နန်းတော်ထဲရောက်လာတဲ့ဆင်းရဲသား ရဲ့ဖုန်းသူဆင်းရဲမကိုမိဖုရားကြီးရဲ့အခန်းမှာနေခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူမဟာ ဒီလိုလှပပြီးသက်တောင့်သက်သာဖြစ်လှတဲ့အခန်းကိုတစ်ခါမှမတွေ့ရသေး ဘူး။ ခန်းဆီးကန့်လန်ကာတွေ့ကိုပိုးသားနဲ့လုပ်ထားပြီးနံရံနဲ့ကြမ်းခင်းတွေ ကိုလှပပြီးအရောင်အသွေးစုံတဲ့ကတ္တီပါတွေ့နဲ့ခင်းကျင်းထားတယ်။ ဒါပေမဲ့သူတစ်ယောက်ထဲအထီးကျန်သလိုစပြီးခံစားရတော့တယ်။ အခန်း ကကျယ်လွန်းတဲ့အတွက်သူသေးသေးလေးပဲကျန်တော့သလိုခံစားရတယ်။ စူလတန်ဘုရင်ကလည်းဆက်ကြေးကောက်ရတာနဲ့အမတ်တွေနဲ့အစည်း အဝေးလုပ်ရတာနဲ့ပဲအလုပ်တွေရှုပ်နေတယ်။ အစေခံတွေကလည်းစကား တွေမဆုံးနိုင်အောင်ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့သူတို့ကိုကြည့်ရတာစိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပြီးသူတို့ဟာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ ပြီး

တော့တစ်ယောက်မှလဲမပြုံးတွေ့မရှိကြဘူး။ သူဆင်းရဲမဟာနန်းတော်မှာနေရ တာလဲမပျော်တော့ဘူး။ အေးစက်ပြီးကျယ်လွန်းလှတဲ့မိဖုရားကြီးရဲ့အခန်းနဲ့ အစေခံတွေကိုလည်းမကြိုက်တော့ဘူး။ စူလတန်ကိုလည်းသူမတွေ့ရသ လောက်ဖြစ်လာတယ်။

တစ်နေ့မှာငှက်ကလေးတစ်ကောင်ဟာသူမရဲ့တံခါးပေါက်နားမှာလာရပ်နေ တယ်။ သူမဟာငှက်ကလေးကိုဖမ်းပြီးလှောင်အိမ်ထဲမှာသွင်းထားလိုက်တယ်။ ငှက်ကလေးရဲ့လှောင်အိမ်ဘေးမှာနာရီပေါင်းများစွာထိုင်ပြီးငှက်ကလေးကို အစာကျွေးပြီးငှက်ကလေးနဲ့စကားပြောနေတယ်။ ပထမပိုင်းမှာငှက်ကလေး ကသူ့ကိုသီချင်းဆိုပြတယ်။ ဒါကြောင့်သူပျော်လာသလိုခံစားမိခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ရက်အနည်းငယ်ကြာလာတော့ငှက်ကလေးကလုံးဝသီချင်းမဆိုတော့ ပဲလှောင်အိမ်ရဲ့ထောင့်စွန်းကလေးမှာငြိမ်သက်ပြီးထိုင်နေတော့တယ်။ ဒါကြောင့်သူဆင်းရဲမကငှက်ကလေးကိုသနားတဲ့အတွက်လှောင်အိမ်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ငှက်ကလေးဟာတံခါးပေါက်ကတဆင့်ကျယ်ပြန့်တဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်မှာခေတ္တခဏလေဟုန်စီးကလိုက်ပြီးမှဟိုအဝေးဆီကိုပျော် ရွှင်စွာပျံသန်းသွားတယ်။ ငှက်ကလေးမရှိတဲ့အတွက်ဆင်းရဲသားမိန်းမသူ ဆင်းရဲမဟာအရင်ကထက်ပိုပြီးအထီးကျန်သလိုခံစားရတော့တာပေါ့။

အချိန်တွေကြာညောင်းလာတော့သူမဟာတဖြေးဖြေးပိန်လို့လာခဲ့တယ်။ သူမဟာမရယ်မပြုံးတော့တဲ့အတွက်သူမရဲ့အလှအပတွေလဲပျောက်ကွယ် သွားတော့တယ်။ သူမရဲ့ဆင်းရဲတဲ့ယောက်ျားနဲ့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့တဲ့ဘဝ ကိုအရမ်းသတိရလာတယ်။ သူဆင်းရဲဟာသူ့ကိုကြင်နာပြီးဝမ်းသာအောင် လဲထားတယ်။ စူလတန်ဘုရင်လည်းသူမရဲ့ပြောင်းလဲမှုနဲ့ပိန်လို့လာတာကို တွေ့တော့အကောင်းဆုံးအစားအစာတွေနဲ့သူ့ကိုကျွေးမွေးဖို့အမိန့်ထုတ် လိုက်တယ်။ စားဖို့မှူးအသစ်တွေကိုကောင်းတဲ့အစာတွေချက်ကျွေးခိုင်းတယ်။

သူမကိုအရင်လိုလှပပြီးဝမ်းသာပျော်ရွှင်လာမလားဆိုတဲ့စိတ်ကူးနဲ့စားဖိုမှူး သုံးယောက်တောင်လဲရတယ်။ ဒါပေမဲ့ဘာပြောင်းလဲမှုကိုမှမတွေ့ခဲ့ရဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာဘုရင်မဖက်တီမာဟာသူဆင်းရဲရဲ့အိမ်မှာရှိနေတယ်။ အစပထမ တော့သူ့အတွက်အရာရာဟာထူးဆန်းနေတယ်။ အိမ်ခန်းတွေကလည်းအ လွန်ကျဉ်းပြီးကုလားထိုင်တွေကမာပြီးသက်တောင့်သက်သာလုံးဝမရှိပါဘူး။ အစခံတွေလည်းတစ်ယောက်မှမရှိခဲ့လို့သူ့ကိုယ်တိုင်အလုပ်လုပ်နေရတယ်။

ဆင်းရဲသားဟာနေ့တိုင်းအပြင်သွားပြီးအလုပ်သွားရှာတယ်။ မြို့ထဲမှာရှိတဲ့ ဈေးကိုဖြတ်သွားပြီးလူတွေနဲ့စကားလိုက်ပြောတယ်။ ညနေအိမ်ပြန်ရောက် တဲ့အချိန်မှာဖုန်းသစ်ကိုအပြုံးနဲ့နှုတ်ဆက်ပြီးသူမရဲ့ဘေးမှာထိုင်လိုက်ပြီးသူ့နေ့ လည်ခင်းကမြို့ထဲမှာတွေ့ခဲ့၊ ကြားခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကိုပြန်လာပြောပြ တယ်။ သူပြောပြတဲ့အရာတွေအားလုံးဟာရီစရာကောင်းတဲ့အတွက်ဖက် တီမာကျယ်လောင်စွာနဲ့အော်ရီခွဲရတာတွေလည်းရှိတယ်။ မကြာမှီအချိန်အ တွင်းဖက်တီမာဟာဆင်းရဲသားရဲ့ဘဝနဲ့အတွေ့အကြုံတွေကိုသိရှိခံစားလာ ရပါတော့တယ်။

ညနေတိုင်းသူတို့ရယ်ရယ်မောမောစကားပြောလို့ပြီးတဲ့အခါမှာဆင်းရဲ သားကသူ့ကိုသီချင်းဆိုပြတယ်။ ဒီလူဟာသီချင်းပုဒ်ပေါင်းများစွာကိုဆို တတ်တဲ့လူဖြစ်တယ်။ သူ့သီချင်းတွေကရိုးပေမဲ့သူမအရမ်းကြိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ သီချင်းစာသားတွေဟာသူမရဲ့ပြောမပြနိုင်တဲ့ခံစားမှုတွေကိုဖော်ပြနေတယ်လို့ ခံစားနေမိတယ်။

ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းကြာလာတဲ့အခါဖက်တီမာဟာအရမ်းကိုပြောင်းလဲလာ တယ်။ သူမဟာစူလတန်ဘုရင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးစတုန်းကလိုမျိုးပဲကျန်းမာရွှင် လန်းလာပြီးချောမောလှပနေတယ်။ သူ့ရဲ့ယောက်ျားသစ်အပြင်သွားပြီးတစ် နေ့ကုန်အလုပ်သွားရှာနေတဲ့အခါအိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဖက်တီမာကသူ့

ယောက်ျားသစ်ပြောပြတဲ့ဟာသတွေကို သတိရပြီးအမြဲပျံ့နှံ့နေတယ်။ သူ တစ်ယောက်ထဲအထီးကျန်သလိုမခံစားရတော့ဘူး။ သူ့ယောက်ျားအိမ်မှာ မရှိပေမဲ့လည်းသူ့ရဲ့စကားသံတွေနဲ့သီချင်းသံတွေကသူ့ကိုပျော်ရွှင်စေပါတယ်။

စူလတန်ဘုရင်ကသူ့ရဲ့မိဖုရားသစ်ဟာအရင်ကမိဖုရားကြီးဖက်တီမာလိုပဲနေ မကောင်း၊ ပူဆွေးသောကရောက်ပြီးပိန်လီနေတာကိုတွေ့ရတဲ့အတွက်သူ့အ ရမ်းပဲစိတ်ဆိုးသွားတယ်။ စူလတန်ဘုရင်ကြီးက “ဒီလိုပိန်လီနေတဲ့ဆင်းရဲ သားရဲ့မိန်းမကိုယူရမယ်ဆိုရင်ငါ့ရဲ့မိဖုရားဖက်တီမာကိုပဲယူမယ်” လို့ပြောပြီး သူ့ရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ကိုဖက်တီမာဆီသွားပြီးဖက်တီမာကိုနန်းတော်ထဲ ပြန်ခေါ်လာခိုင်းတယ်။ စူလတန်ရဲ့တပည့်ဟာဖက်တီမာရဲ့ဆင်းရဲတဲ့အိမ်ကို ရောက်တဲ့အခါဖက်တီမာကသူ့ကိုကောင်းမွန်စွာကြိုဆိုဧည့်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ စူလတန်ရဲ့တပည့်ကသူ့လာရတဲ့အကြောင်းရင်းကိုပြောပြတော့ဖက်တီမာက သူ့နောက်ပြန်လိုက်ဖို့ငြင်းဆန်တယ်။

ဒါပေမဲ့စူလတန်ရဲ့တပည့်ကဖက်တီမာမပါဘဲမပြန်ရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့မိဖုရားကသူ့ ကိုစိတ်မပူဖို့အတွက်ပြောတယ်။ ဒါကြောင့်သူမက “တကယ်လို့ဘုရင်ကစိတ် မကျေနပ်ဘူးဆိုပြီးငါ့ဆီကိုကြွလာရင်အရာရာကိုသူနားလည်လာပါလိမ့် မယ်” ပြောလို့သူ့ဟာဖက်တီမာမပါဘဲနဲ့နန်းတော်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ စူလတန်ဟာဒေါသထွက်ပြီးသူ့ကိုယ်တိုင်မိဖုရားကြီးဆီသွားမယ်လို့ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့စူလတန်ဟာသူ့ရဲ့နောက်လိုက်တွေကိုမြင်းရထားပြင်ခိုင်းပြီး ဖက်တီမာရှိရာသူတစ်ခါမှမသွားဖူးတဲ့ဆင်းရဲသားနေတဲ့နေရာကိုသွားတယ်။

ဖက်တီမာကသူ့ကိုလိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးကိုသုံးဆောင်ဖို့ရေ ပေးပြီးဘုရင်ကြီးနေကောင်းသလားလို့မေးတယ်။ ဘုရင်ကြီးကခေါင်းငြိတ်ပြ ပေမဲ့လည်းသူ့နေမကောင်းပဲပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတာတွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်စူလတန်ကဖက်တီမာကိုသေသေချာချာကြည့်လိုက်
တယ်။ ဖက်တီမာဟာသူလက်ထပ်ခဲ့တုန်းကလိုချောမောလှပတဲ့မင်းသမီး
လေးတစ်ပါးနဲ့တူနေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့်စူလတန်ဟာဒေါသထွက်တော့တဲ့အပြင်ဖက်တီမာကိုပျော်ရွှင်နေ
တာတွေ့ရလို့ သူ့အရမ်းကျေနပ်သွားတယ်။ သူကဖက်တီမာကိုဘယ်လို
ပြောင်းလဲသွားရသလဲလို့မေးတော့ဖက်တီမာကဆင်းရဲသားကသူ့ကိုတစ်ဖန်
ထပ်ပြီးပျော်ရွှင်အောင်လုပ်တာပါလို့အဖြေပေးတယ်။

ဖက်တီမာက “ဒီဆင်းရဲသားဟာကျွန်မအပေါ်မှာကျေးဇူးရှိတယ်”

စူလတန်ကသူ့ကိုဆင်းရဲသားကဘယ်လိုပျော်ရွှင်အောင်လုပ်သလဲလို့မေး
တယ်။ ဖက်တီမာကလည်းဘုရင်ကြီးကိုသူ့ရဲ့ယောက်ျားသစ်ကညနေတိုင်း
အိမ်ပြန်လာရင်နေ့စဉ်သူတွေ့တဲ့အဖြစ်အပျက်မှန်သမျှပြောပြကြောင်းသူမ
တစ်ယောက်ထဲအထီးကျန်မနေတဲ့အကြောင်းအလုံးစုံရှင်းပြတယ်။

ဖက်တီမာကစူလတန်ဘုရင်ကြီးကို “ဒီလူဟာဆင်းရဲသားဖြစ်ပေမဲ့စကားပြော
ကြွယ်ဝတယ်။ သူ့ရဲ့စကားတွေဟာအသံနှလုံးထဲမှာစွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ပန်းချီ
ကားနဲ့တူတယ်” ဆိုတဲ့စကားကိုပြောပြီးနောက်မှာစူလတန်ဘုရင်ကသူ့ဆင်း
ရဲပြောခဲ့တဲ့ “လျှာသား” ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ကိုနားလည်သဘောပေါက်သွား
တော့တယ်။

မေးခွန်းများ

- ၁။ ဘာကြောင့်စူလတန်ကဆင်းရဲသားကိုသူ့ရဲ့နန်းတော်ကိုခေါ်လာခဲ့ရသလဲ။
- ၂။ ဆင်းရဲသားကစူလတန်ကိုသူ့ရဲ့မိဖုရားအားဘာကျွေးခိုင်းသလဲ။
- ၃။ စူလတန်ကဆင်းရဲသားပြောတဲ့စကားကိုဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ယူသလဲ။
- ၄။ ဘာကြောင့်ဖက်တီမာဟာတစ်ယောက်ဆင်ရဲသားနဲ့နေရတာကိုပျော်သ
လဲ။